

Giới thiệu Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?

Bạn đang đọc truyện Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không? của tác giả Bato Sasayaki

Truyện tình yêu nói về một cô gái với mái tóc đen tuyền được thả buông với đôi mắt nâu hạt dẻ to tròn đầy cuốn hút , nó mặc trên mình chiếc váy hồng phấn ,dài ngang đầu gối với một chiếc nơ trên trắng bên bả vai trông đôi dịu dàng cùng chiếc giày búp bê làm nó đẹp hơn thường ngày . Bàn tay đang run run cầm chiếc điện thoại nhấn nút gọi cho ai đó nhưng về mặt như đang chần chừ , sợ sệt điều gì đó.

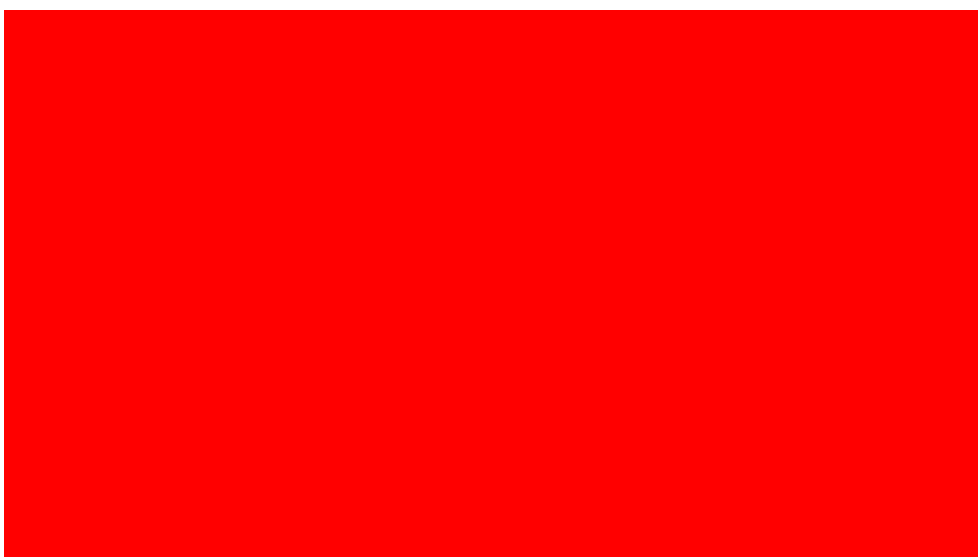
" Alo.."- đầu dây bên kia phát ra một giọng chàng trai lạnh lùng làm đóng băng cả mọi thứ ở nơi đây khiến nó tái mét mặt đi . Giọng cứ lạnh như thế này chắc không ổn cho nó rồi !

Là tựa truyện hay không hề kém cạnh so với Quậ Học Đường, mời các bạn cùng theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thật Đau

Tại công viên X nổi tiếng ở Việt Nam với những khung cảnh lãng mạn nhất dành cho những cặp đôi đang yêu. Một cô gái với mái tóc đen tuyền được thả buông với đôi mắt nâu hạt dẻ to tròn đầy cuốn hút , nó mặc trên mình chiếc váy hồng phấn ,dài ngang đầu gối với một chiếc nơ trên trắng bên bả vai trông đôi dịu dàng cùng chiếc giày búp bê làm nó đẹp hơn thường ngày . Bàn tay đang run run cầm chiếc điện thoại nhấn nút gọi cho ai đó nhưng về mặt như đang chần chừ , sợ sệt điều gì đó.

" Alo.."- đầu dây bên kia phát ra một giọng chàng trai lạnh lùng làm đóng băng cả mọi thứ ở nơi đây khiến nó tái mét mặt đi . Giọng cứ lạnh như thế này chắc không ổn cho nó rồi !

" Mày ra công viên X được không ?"- nó nói với giọng ái ngại . Người đó ra thì nó biết làm thế nào bây giờ ! Không lẽ phun hết tất cả tình cảm trong mấy năm qua à ! Ngại chết mất !

" Được !"- đầu dây bên kia trả lời không cần suy nghĩ rồi cúp luôn khiến nó chưa kịp ú ớ câu nào .

Nó cứ ngồi trên chiếc ghế đá mà suy nghĩ xem ứng biến thế nào giờ . Hai tay cứ nắm chặt vào nhau mà lẩm nhẩm gì đó ! Cũng được coi là lẩm nhẩm đó là một câu tỏ tình .

" Làm sao ?"- bỗng dưng có giọng nói lạnh băng của ai đó đằng sau khiến nó giật mình , theo quán tính nó sẽ quay lại và xem tên nào to gan mà đứng sau dọa nó nhưng vừa nhìn thấy bàn mặt người đằng sau khiến nó cứng đờ lại.

Chàng trai với khuôn mặt hoàn mỹ , đôi mắt xanh sẫm không thấy đáy với bộ tóc hung đỏ che nửa con mắt , chiếc áo somi trắng cùng chiếc quần âu đen dài. Hai tay rút túi quần đi đến gần nó cùng khuôn mặt không chút cảm xúc.

" À Úm.. Tao có chuyện muốn nói !"- nó ấp úng không rõ ràng cộng với bộ mặt đỏ bừng lên cùng trái tim nó không nghe lời chủ nó mà cứ đập thình thịch nhảy lung tung trong lồng ngực .

" Nói nhanh ! Tao không có thời gian !"- hần nhìn thẳng vào mắt nó mà như đoán được gì đó nên nhếch mép lên cười khinh khinh . Hần sẽ làm cho nó

phải nói ra điều đó rồi làm trò cười những người ở đây ! Hắn quen quá với cảnh này rồi !

"Ồ ... Ủm !" - nó vẫn áp úng , hai bàn tay nắm chặt vào nhau ở phía sau lưng . Nó cảm thấy run thật rồi ! Không ngờ thường ngày nó thì đi cò vũ những đứa khác mà chẳng hiểu cảm giác của họ như thế nào ! Bây giờ rơi vào cảnh đó mới sợ chứ ! Huu có ai cứu vớt đứa trẻ tội nghiệp này ! (~_~)

"Tao về !" - hắn quay người định bước đi thì nó đã níu tay hắn lại . Hắn quay lại thì thấy nó một tay thì níu tay hắn , tay còn lại thì nắm chặt vào gấu váy

"Tao .. yêu .. mày !" - nó buông lỏng tay xuống mà hai tay nắm vào hai gấu váy mà nói với giọng âm bình thường đủ để đối phương nghe thấy

"Thì sao ?" - hắn nhìn nó cười đầy khinh bỉ , chắc nó cũng như cái lũ bám đuôi kia thôi ! Nhìn thấy hắn là lại bu quanh mà thôi có gì là thật lòng đâu !

"Mày có tình cảm gì không ?" - nó nhìn hắn mà nghệt mặt . Cái IQ cao của nó không thừa nên nó cũng có phần nào hiểu ý nghĩ hắn nhưng nó muốn nghe câu trả lời mà chính miệng hắn nói ra.

"Nực cười ! Đối với tao không có từ tình cảm trong từ điển !" - hắn ngược mặt lên trời mà nói giọng bình thản như cái chuyện này là lẽ đương nhiên vậy. Hắn coi nó như một món đồ chơi , làm người khác yêu mình sau đó đá đi rồi phui tay như không biết là xong .

"Vậy coi như tao chưa nói những điều ấy nha ! Tao với mày vẫn làm bạn chứ !" - nó nhìn lên khuôn mặt kia nở một nụ cười thật tươi nhất có thể . Nó đau lắm chứ nhưng nó không thể để con người này nhìn thấy giọt nước mắt của nó . Biết yêu là đau lắm chứ nhưng nó vẫn tiếp tục yêu để nếm trải xem như thế nào ? Không ngờ nó lại đau như thế này , tim nó như vỡ làm trăm mảnh vậy ! Trái tim nó đang rỉ máu !

"Được !" - hắn đơ người khi thấy nụ cười kia , nó không như nhưng cô gái ngoài kia . Trong hoàn cảnh như bây giờ thì các cô gái khác đã khóc lóc ra rồi nhưng nó thì thay những giọt nước mắt đó bằng nụ cười an ủi . Không lẽ hắn đã sai khi quyết định như vậy ! Không lẽ hắn đã thả tay tuột mất đi một người con gái thật lòng với hắn !

Bao nhiêu cái "Không lẽ " thì làm được gì , lời hắn đã nói ra thì không thể thay đổi . Thời gian đã qua đi sẽ không lấy lại được nữa rồi ! Thì thì cứ buông tay mày nhé !

"Ủm ! Tạm biệt !" - Nó chạy đi khuất tầm nhìn của hắn , nếu nó cứ ở lại thì những giọt nước mắt của nó không nghe lời mà sẽ rơi ra mắt .

Hắn thấy vậy thì rời đi về nhà nhưng về cứ chần chọc không ngủ được vì cứ suy nghĩ về nó mãi .

Sau khi nó rời khỏi công viên thì tìm đến một gốc cây gần đó mà quan sát từng cử chỉ của hắn . Vì sao ư ? Vì nó vẫn phải nhận lời nói của hắn lúc này đều là giả nhưng khi hắn đi khỏi nơi đó thì nó mới thụp xuống dưới gốc cây ôm khuôn mặt để che đi hai hàng pha lê trong suốt rơi khỏi khóe mắt. Nó ngược lên bầu trời đầy sao thật đẹp ! Tại sao bầu trời đẹp mà sao nó thấy hôm nay bầu trời chẳng đẹp chút nào . Không lẽ 2 năm qua nó yêu hắn mà hắn không có một ít gì lưu luyến nó sao !

"Hãy để tôi khóc hôm nay thôi được không ? Bắt đầu từ ngày mai sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra ! Được chứ !" - nó cười chua chát mà nhìn lên những ngôi sao nhòe đi với những giọt nước mắt của nó . Nó sẽ khóc thật đã vào rồi ngày mai nó sẽ thành con người khác....

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạn Cũ Về Nước

Mặt trời đã lên đỉnh núi nhấp nhô ở rặng cây xanh bên đường, chú chim hót líu lo chào đón ngày mới bắt đầu. Căn nhà khá giả với nhiều khung cảnh ấm cúng tình gia đình, một cô gái với khuôn mặt socciu, đôi mắt nâu hạt dẻ âm áp, mái tóc dài đen mượt được cột cao gọn gàng để lộ làn da trắng tuyết của mình. Chiếc áo pull trắng được mang trên mình với chiếc quần jean đen dài cùng đôi giày thể thao năng động để chuẩn bị tới trường. Nó vừa chạy nhanh xuống nhà vừa hốt hoảng vì sắp muộn học, hôm nay pama nó có việc bận nên đi làm sớm. Không có ai gọi nó dậy và lại nó lại có tật ngủ nướng nên dậy muộn là phải rồi.

"Trời ơi! Sao khổ cho con vậy nè!"- nó vừa ăn tạm cái bánh mì kẹp kem vừa chạy ra lấy cục cung thân yêu rồi cười lên nó mà phóng thẳng đi luôn. Ôi chắc mất luôn lượng calo ăn sáng từ chiếc bánh mì kia mất! (-_-)

Đến trường nó thẳng gấp chiếc xe đạp xanh lơ của mình vào chỗ để xe rồi chạy thực mạng lên lớp. Vừa mới đến lớp đã thấy con bạn thân của nó đứng ngoài cửa nhìn vào đồng hồ mà cười nhìn nó.

"Còn 3' nữa nha cưng!"- nó vừa chạy đến nơi thì nhỏ đã vỗ vỗ vào người nó để điều hòa nhịp thở cho nó.

Nó thở hắt hắt mà tim cứ như đập loạn theo, bên vệ bụng của nó nhói lên vì mệt. Thật may cho cái thân nó! Nếu mà muộn chắc bị lôi lên phòng giám thị uống trà rồi! Nhỏ cùng nó đi vào trong lớp học, nó đi đến chỗ ngồi của mình thì đáp cái cặp an toàn xuống băng ghế, nó nhìn sang người ngồi cạnh mình mà cổ nặn ra nụ cười tươi nhất có thể.

"Chào buổi sáng!"- nó quay sang nhìn gương mặt lạnh tanh của hắn. Hắn vẫn như mọi ngày, trên người mặc chiếc áo somi trắng mờ 2 nút áo, chiếc quần âu đen dài cùng đôi giày thể thao màu đen năng động. Đôi mắt xanh thăm không thấy đầy đầy suy nghĩ nhưng không ai biết được với mái tóc hung đỏ được vuốt ngược đầy cuốn hút.

"Chào!"- đáp lại câu chào của nó là một cái bơ lạnh của hắn, hắn vẫn ung dung đặt hai chân lên bàn mà nghe nhạc.

Tiết học trôi qua trong sự nhàm chán của mọi người. Nó thì đã ngủ gục trên bàn còn hắn thì cứ ngồi đó mà nghe nhạc nhìn sang khuôn mặt bình yên của nó rồi một nụ cười đã hiện lên trên khuôn mặt lạnh lùng kia. Anh và nhỏ thì cứ ngồi đó mà tình tình tứ tứ, anh anh em em nghe mà ớn lạnh. Vì đây là trường học không lệ tuổi tác mà chỉ cần năng lực học mà thôi nên có thể xếp chung vào một lớp.

"Anh nghĩ con Dương có vấn đề không?"- nhỏ quay sang nhìn anh đang nghịch những lọn tóc hồng nhạt của mình kia. Khuôn mặt điển trai, đôi mắt xanh thăm với mái tóc vàng kim cùng bộ âu phục trên người khiến anh có phần thêm trắng trạc và trưởng thành.

"Chắc không có chuyện gì đâu? Chuyện của tụi nó sẽ tự 2 đứa giải quyết!"- anh xoa đầu nhìn nhỏ, người yêu bé nhỏ của anh lo việc bao đồng quá đi à! (^_^)

"Dạ!"- nhỏ nghe lời rồi ngẩng đầu lên cùng cặp mắt ngọc bích tinh nghịch nhìn anh.

Giờ ra chơi

Nhỏ và anh cùng nhau đi đến chỗ nó và hắn mà rù rê nó và hắn đi ăn nhưng đều bị từ chối. Thật tội nghiệp cho họ mà! Có lòng tốt mà bị từ chối thẳng tay bằng 1 từ duy nhất "Không" thế là cả hai cùng đi ăn cùng nhau nhưng thật ra có đi ăn đâu mà là đi hện hò ở chỗ nào đó mà.

Sau khi nhỏ và anh rời đi thì không khí ở đây trở nên ngột ngạt thì nó cũng quyết định đi chỗ nào đó cho khoây khoả tâm hồn.

"Mày đi đâu?"- hắn nhìn lên khi thấy nó rời khỏi chỗ. Con này đi đâu vậy nhỉ? Ngồi suốt mà chẳng nói gì không lẽ nó giận mình thật à?

"Tao không giận mày! Tao muốn đi đâu để xả stress thôi!"- nó như đi guốc trong bụng hắn vậy nhưng thật ra có phải nó đi guốc trong bụng hắn đâu mà chỉ biết nói đại vài câu để bắt chuyện thôi không người lại đứng (*_*)

"Tao đi cùng?"- hắn ngược lên nhìn thẳng vào ánh mắt đang có sự bối rối từ câu nói của hắn. Hắn nhìn nó mà lấy chút ý nghĩ của nó nhưng cũng khó có thể đoán được cho lắm vì nó là con người đa nhân cách mà.

"Tùy mày!"- nó thờ dãi rồi bước đi theo sau nó là hắn cũng bước ra khỏi cái chỗ ngồi của mình.

Cả hai đi ra sân cỏ sau trường mà ngồi xuống, cỏ ở đó được chăm sóc rất sạch sẽ và tươi tốt nên các học sinh có thể ra đó chơi. Hắn nằm xuống mà nhắm con mắt xanh thăm lại mà nghe nhạc còn nó ngồi không biết nói gì thì quay sang hắn nhìn với cặp mắt buồn thẳm, nó đã hứa sẽ không khóc vì hắn nữa nên nó phải nén lại cho những giọt nước mắt trôi ngược vào tim.

Bỗng dung ở xa kia có một chàng trai đang chạy đến với khuôn mặt mừng rỡ, chàng trai có khuôn mặt trắng ngần với đôi mắt màu vàng nhạt cùng mái tóc xanh đen ngắn mượt đang nhảy múa cùng những làn gió mát. Chiếc áo somi trắng mờ 3 nút áo để lộ bộ cơ 6 múi săn trắng, chiếc quần bò nam tính xanh sẫm, cánh áo được sấn lên để lộ làn da trắng như em bé, đôi giày thể thao đen kẻ sọc trắng đang phải vận động cùng đôi chân chạy đến chỗ nó.

"Có phải Dương không?"- chàng trai là người Mỹ nhưng không ngờ nói được tiếng việt trôi chảy như ăn cháo ngon lành vậy. Cậu và nó chơi thân với nhau từ hồi 7 tuổi từ khi nó về quê nội ở Mỹ và cả hai gặp nhau trong vụ đụng độ khi đi xe lượn lung tung trong công viên.

"Cậu là Ken phải không?"- nó ngờ ngác nhìn anh chàng hồi lâu rồi mới nhớ được cái gì đó trong đầu. Ngược đôi mắt nâu ấm lên nhìn thẳng đôi mắt vàng kia mà cười tươi.

"Đừng !"- cậu vỗ tay vài cái thưởng cho cái chất xám của nó không biết bị vít bởi cái gì nữa , mới năm ngoái gặp nhau mà đã lộn xộn hết cả kí ức lên lại còn mãi mãi nhớ được ra cậu cơ chứ .

"Lâu lắm không gặp !"- nó chạy ra với nụ cười tươi như ngày nào mà nhảy lên người ôm cậu luôn , đây là vì nó vui quá mà . Một là cậu là vị cứu tinh phá tan sự im lặng của nó , hai là lâu lắm rồi mới gặp lại không vui làm sao được .

"Khụ ... khụ... tôi còn ở đây !"- hấn có cảm giác khó chịu khi nó ôm người khác giới và người kia ôm lại nữa chứ ! Có phải mình ghen không nhỉ ? Chắc không phải đâu , chắc là mới hôm qua nó tỏ tình mà hôm nay lại ôm ấp với người khác nên thấy bức tức thôi .

"À... giới thiệu đây là Ken là bạn từ nhỏ còn đây là Nhật bạn cùng lớp !"- nó giới thiệu ngắn gọn cứ chỉ hết đến cậu rồi lại đến hấn . Nhưng giới thiệu cậu là bạn từ nhỏ khiến hấn có đôi phần bất ngờ , sao nó lại không kê cho hấn nghe cơ chứ ?

"Chào cậu !"- cậu đi đến chỗ hấn nở nụ cười ấm áp mà bị hấn cho một cú bơ lạnh lun . Hấn đứng dậy rồi đi về phía nó rồi kéo tay nó đi nhưng bị nó rút lại .

"Tại sao ?"- hấn bất ngờ khi nó rút tay lại bèn quay lại nhìn nó , không lẽ vì cái thằng bạn chơi với nó từ nó kia sao ?

"Sẽ khiến mọi người hiểu lầm !"- nó e dè nhìn hấn mà cũng đứng thôi giờ nó chẳng là cái gì của hấn ngoài từ bạn ra mà nắm tay kiểu này chắc bị đánh ghen sớm mất ! (-_-)

"Thôi vậy !"- hấn tức giận bỏ đi về lớp để lại nó và cậu vẫn ở đó . Tuy nó và hấn học với nhau từ nhỏ nhưng hấn có bao giờ thân thiết với nó đâu mà cứ tỏ ra lạnh lùng thì khi hấn kéo tay nó thấy lạ là đúng thôi .

"Thôi không nhắc đến nữa ! Mà cậu học lớp nào ?"- nó nhìn hấn rồi lắc đầu buồn theo từng bước chân của hấn sau đó nhìn sang bên cậu cười gượng.

"À ... Mình học lớp A1 !"- cậu cười trừ vì không biết có học cùng lớp với nó không nữa mà cũng không sao nếu không học cùng thì cậu sẽ chuyển lớp cho học cùng nó thì mới thôi

"Cùng lớp rồi nè bạn !"- nó cúi đầu vỗ vai cậu vài cái khiến cậu tưởng rằng nó không học cùng nhưng khi nó ngẩng đầu lên thì lại mạng theo nụ cười rạng rỡ làm đồn tim cậu

"Vậy đi chứ !"- cậu choàng tay qua vai nó rồi kêu nó đi bảo nó dẫn đường vì cậu mới đến đây mà . Cậu đâu phải bán đồ thể giới đâu mà biết đường cơ chứ .

"Ừm "- nó cũng vui vẻ khoác lại vì là chuyện thường thôi lần nào đi Mỹ mà chả chào nhau như vậy .

***** GTNV mới*****

+ Trương Minh Phong (Ken - cậu) : khuôn mặt tượng tạc , làn da trắng như em bé , đôi mắt vàng ấm là người Việt - Mỹ , mái tóc xanh đen , cơ bụng sáu múi , dáng người chuẩn menly lun . Thông minh , giỏi võ , thân thiện với mọi người là bạn của nó từ hồi còn học cấp 1 . Cao 1m80 , IQ: 200/200. Là con của tập đoàn Trương MK lớn thứ 2 thế giới .

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mây ! Mây Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Lời Cảnh Báo

Sau khi cả 2 lên lớp thì đúng lúc tiếng trống báo hiệu vào tiết học vang lên nên tụi nó ở trên đó luôn . Khi cô giáo bước vào lớp thì đã giới thiệu học sinh mới luôn , tụi con gái trong lớp cứ trầm trồ khen ngợi có thêm một hotboy mới .

" Em muốn ngồi chỗ nào ?"- Giáo viên nhìn cả lớp sau đó quay sang nhìn cậu cười hiền . Cô rất được nhiều học sinh quý mến đó nha ! Bởi vì lời nói nhẹ nhàng , cử chỉ ân cần với học sinh nên được kính trọng là phải rồi .

" Ngồi chỗ mình nè bạn "- nữ sinh 1

" Hay ngồi chỗ mình nè ! Vẫn còn thừa chỗ mà "- nữ sinh 2 nói thì nói vậy nhưng con nhỏ đó đã đạp thẳng nam sinh ngồi cạnh xuống đất . Hắn ta biết làm gì bây giờ khi biết được tánh tình lũ con gái là thế ngoại trừ nó và nhỏ vì là cái lũ họ hàng với quý quây mà nên chẳng bao giờ quan tâm đến giai đẹp cả .

Cả lớp nhìn hắn ta với ánh mắt thương cảm rồi nhìn vào nhỏ đó " người gì đâu mà khiến người khác phải có ác cảm "

" Dạ ! Em ngồi ở bàn thứ tư bên cửa sổ kia ạ !"- cậu sau một hồi lướt qua nhìn chỗ ngồi của các học sinh trong lớp một lượt thì dừng lại chỗ nó . Nó ngồi một mình nhưng đang nhìn ra cửa sổ suy nghĩ gì đó .

" Nhưng chỗ đó là chỗ bạn Nhật ! Em có thể ngồi sau bạn Dương !"- cô nhìn cậu khó xử nhưng cũng phải thôi . Ai giám đụng độ với hắn cơ chứ kéo đụng vào chết là vừa .

" Dạ !"- cậu lúi thủi ra sau chán nản không được ngồi cùng nó nhưng thôi , ngồi sau cũng gần mà . Một mình một chỗ thoải mái quá xá luôn !

Lúc cậu quyết định ngồi chỗ nó thì bao nhiêu nữ viên tía ánh mắt căm ghét hướng về phía nó mà nó chẳng quan tâm mà cứ ngồi nhìn chỗ ngồi bên cạnh nó đang bị bỏ trống . Thật ra hắn đã đi đâu khi nó còn ở chỗ cậu ! Mặc dù hắn không có tình cảm với nó nhưng nó lo cho hắn cũng với danh là bạn bè được mà .

" Mình ngồi sau nè !"- cậu nói vậy làm nó giật mình quay lại , lúc này có quan tâm gì đâu nên không biết cậu ngồi chỗ nào là đúng rồi .

Sau buổi tiết học trôi qua , nó cũng biết được hắn ở đâu . Hắn mỗi khi trốn tiết không phải lên sân thượng thì đi đâu được chứ nhưng nó không giám lên vì sợ quấy rầy hắn .

Ngày này qua ngày khác , hắn thì vẫn im lặng theo dõi nó nhưng con nó với cậu thì vẫn thân thiết như bên Mỹ nhưng có vẻ không đúng chỗ nên bao nhiêu nữ sinh nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ rồi con bạn thân trời đánh mấy ngày hôm nay không nói chuyện với nó cũng chạy đến .

" Mày cần thận với cái lũ cạy thế cầm quyền kia nhá !"- nhỏ nói khế vào tai nó , có vẻ nhỏ đã bị anh thuần hóa rồi hay sao ý . Hôm nay lại dờ hơi đi mặc váy nhưng cũng đẹp mà ! Bộ váy trắng sữa dài đến đầu gối để lộ làn da trắng ngần với đôi giày búp bê trắng chỉ có một câu duy nhất tả được nhỏ là một cây tuyết nhưng bộ tóc hồng nhạt của nhỏ khiến nó tưởng kem dâu với đôi mắt xanh ngọc làm tôn lên vẻ đẹp trời ban của nhỏ .

" Tại sao ?"- nó ngu ngơ nhìn nhỏ , hôm nay nhỏ rảnh quá nên nghĩ lung tung chắc vậy thôi nhưng cứ nghe theo nhỏ thì hơn vì nhỏ như là tiên vậy , hồi nhỏ cả hai đi chơi khu giải trí chơi cái trò bốc thăm trúng thưởng , nhỏ nói cái nào trúng phúc cái đó (^_^)

" Tao thấy mấy con nhỏ đằng kia bàn cái gì về mày !"- nhỏ kéo nó đến một góc khuất của trường mà nói nhỏ với nó , may mà lúc đó không có ai phát hiện nếu không thì toi rồi . Cậu và anh mà biết chắc canh tụi nó 22/24 ngoại trừ lúc vsen đó nha (~_~) ngoại trừ hắn thì thánh ai biết được .

" Chắc tụi nó khen tao xinh , tao đẹp thì sao ?"- nhân cơ hội nó tự cao đến 19 tầng mây một lúc rồi gặp quý atula sau chắc được ông ấy giám cho vì họ hàng mà .

" Kết cấu tâm hồn của mày chẳng đẹp ít nào !"- nhỏ nhún vai nhìn nó đang tự phồng với nhan sắc trời ban của nó . Con này tự cao quá đi ! Đến lúc tụt xuống thì phải chọn cái hồ thật sâu cho nó mới được ! Hazz

" Thôi đi về lớp ! Tao sẽ chú ý !"- nó thở dài vì mấy cái chuyện của lũ rảnh rồi sinh nông nổi của cái lũ này quen rồi nên với nó cũng gọi là chuyện bình thường thôi .

" Ừm !"- cả hai cùng nhau về lớp mà chẳng ai phát hiện ra có một bóng người đã nghe được cuộc nói chuyện từ đầu đến cuối , khi tụi nó về thì bóng người đó cũng khuất dần mất tăm hơi luôn .

Bóng người đó là ai ? Là người tốt hay xấu ?

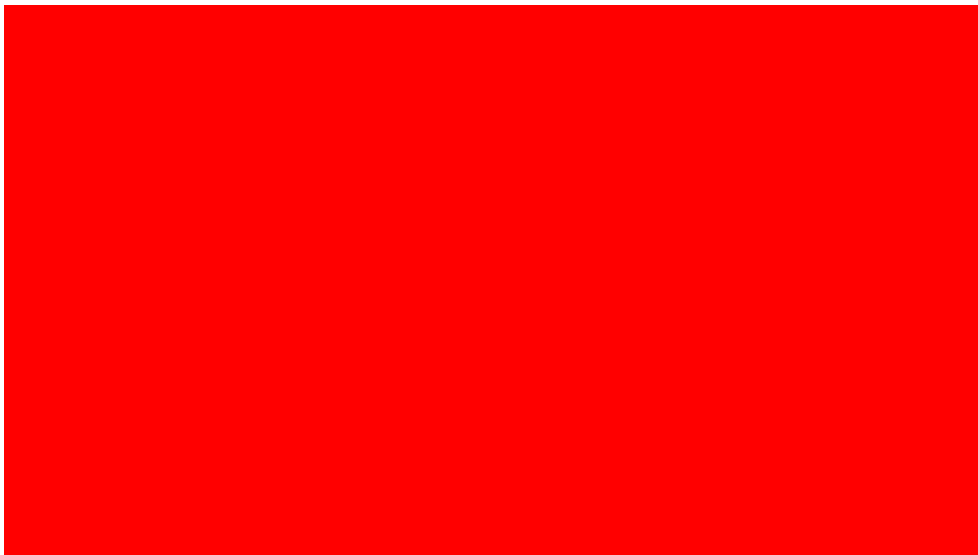
Chương tiếp theo sẽ giải mã cho tất cả câu hỏi của mọi người ?

Mong mọi người ủng hộ và nhận xét thật lòng nha !... (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mây ! Mây Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Họ Hại Thành Hại Họ

Tiết thể dục ...

Tụi nó đi thay đồ xong tập chung dưới sân vận động ở sân trường , tụi nó mặc trên người với chiếc áo cộc tay trắng cổ tròn với chiếc quần dài đen kẻ sọc trắng dễ cử động chân tay cùng đôi giày thể thao trắng của nữ sinh còn của nam sinh là đôi giày thể thao đen kẻ sọc trắng . Cả hai đi vào hàng đứng của mình mà nghe ông giáo giảng hôm nay chơi những gì (^_^) .

" Hôm nay chúng ta sẽ chơi bóng rổ ! Mọi người chia nhóm ra tập luyện chung nha ! thầy bận chút việc !" - ông thầy thể dục nhìn tất cả phân bố cách tập luyện cho cả lớp xong rồi phóng bay đi thẳng mất tăm hơi luôn như là bị axit dội vào người bốc hơi vậy .

" Hey ! Mọi người chơi chung không ?" - nhỏ kéo nó chạy ra chỗ tụi hấn , nhỏ bây giờ đã cột tóc cao giống nó trông rất năng động với giọng nói vàng oanh của nhỏ khiến ai cũng thích nghe nhưng lại là khi hát thôi còn khi nói thì nhỏ hơn loa phát thanh rồi.

" Ủm ! Cũng được đó !" - cậu với anh đồng ý rồi nhìn hai đứa tụi nó cười , hai đứa nó rủ chơi sao mà không chơi cơ chứ , nhờ có trò gì hay thì mất vui à .

" Mày đi không ?" - anh quay lại đằng sau nói với thằng em trai quý tử , lạnh lùng , tiết kiệm lời kia (hấn) . Không biết hấn có phải đàn ông không nữa , nó đã tổn tinh thần để nói ra lời tỏ tình với hấn rồi mà hấn lại từ chối , hấn phải hối hận khi đã từ chối đứa anh coi như em gái vậy .

" Đi !" - hấn kiệm lời rồi đứng dậy đi trước ra chỗ sân bóng . Hấn sao mà không đi , mấy ngày hôm nay hấn cứ nghĩ mãi về nó , có vẻ như hấn đã biết quan tâm một người là gì nhưng hấn chưa giải đáp được đó là cảm giác gì nữa chỉ biết bảo vệ một người có vẻ vui vui thôi.

" Có ai ghi âm giọng đâu mà tiết kiệm lời nói như hấn ta đang thiếu chữ trong đầu luôn !" - nhỏ nhìn hấn mà tức thay cho con bạn chơi lâu năm bên cạnh mình (nó) , nhỏ đã biết câu chuyện rồi , mọi nó mãi mới ra được đây nhưng khi nghe xong thì nhỏ đã ném chiếc điện thoại thân yêu của nhỏ vào tường mà hỏng luôn rồi (~_~)

" Thôi đi đi !" - nó nói rồi kéo cả bọn ra sân bóng .

Sân bóng ở đây đẹp , to , rộng lắm nha , nhìn mà thích hết sẩy luôn . Sân bằng phẳng được lớp bê tông đổ lên , chỗ nghỉ giải lao cho học sinh được những rặng cây bao phủ bao quanh tạo bóng mát cho mọi người ngồi dưới gốc cây . Ở sân chơi có khoảng 4-5 chiếc cột dựng lên với chiếc rổ tròn có lưới trắng để ném bóng vào rổ .

Tụi nó chạy ra chơi với nhau vui vẻ nhưng hấn thì lại leo lên cây ngủ mất rồi (-_-) . Nó đang đứng cười đùa với ba người kia nhưng không biết quả bóng rổ to bằng mặt người lao thẳng vào đầu nó với độ mạnh không gọi là mạnh nhưng cũng đủ để nó sắp hôn đất mẹ rồi may sao cậu đỡ nó kịp lúc .

" Không sao chứ !" - cậu vòng tay qua eo nó mà nhắc nó dậy đứng thẳng người , vì vừa nãy chỉ mới tóm được cái áo nó thôi khiến nó suýt ngạt thở vì bị thất cổ .

" Không... sao !" - nó hít lấy hít để cái không khí trong lành ở đây mà sắc mảy cú của vụ thất cổ . Bị ám sát thật may không bị hôn đất mẹ và cũng đến tệ

khi sắp bị trầu trời , thật khổ cho nó , may cái này thì lại xui cái kia .

" Xin lỗi mình không cố ý !" - con nhỏ Lệ chạy ra hốt hoảng nhặt chiếc bóng , nhỏ Lệ vừa ném được hạ dạ xong nhưng cũng phải sôi máu khi nhìn thấy cảnh cậu đỡ nó dậy . Nhỏ Lệ chính là con nhỏ đã đập nam sinh xuống đất để cho cậu ngồi đó .

Nhưng xin lỗi chưa được bao lâu thì một quả bóng bay đến với tốc độ kinh hoàng và nhằm trúng đầu nhỏ Lệ luôn khiến nhỏ hôn đất mẹ .

" Xin lỗi ! Bạn có sao không ?" - nhỏ chạy đến giả bộ mặt hồi lỗi mà đỡ nhỏ Lệ đứng dậy khiến nhỏ Lệ tin nhưng đến nửa chặng đường thì nhỏ lại thả tay ra và kết cục là nhỏ Lệ lại hôn đất mẹ một lần nữa . Nhỏ hà dạ nhưng không dám cười lớn khiến anh đứng bên kia mà cười rúc rích .

" Không sao !" - nhỏ Lệ biết dụng ý nhưng vẫn giả bộ không biết mà nghĩ mình là người hiền lành mà .

Cả hai đang dùng ánh mắt âu yếm nhìn nhau đắm đuối mà không phải mà là ánh mắt giết người mới đúng mà không hay biết hán đã đi đến bên cạnh nó rồi đưa cho nó một quả táo vừa bứt được trên cây .

" Ném đi !" - hán nở nhếch môi , nhỏ Lệ đụng đến nó sao . Phải trả cả vốn lẫn lãi mới được , hán thì đang cố bảo vệ nó mà nhỏ đó lại đụng đến thật đang muốn treo mạng sống của mình cho hán mà .

" U..m !" - một cái nhếch mép thôi nhưng đã làm hán thêm cuốn hút hơn , cái nhếch mép thôi nhưng đối với nó như là gặp được nụ cười đầu tiên vậy . Thật đẹp !

Nó quay sang nhìn nhỏ Lệ đang đưa anh mắt giết người nhìn nhỏ mà cười nhếch mép gian tà giống y hệt hán , không phải là học lõm đầu à nha mà là cùng một cái nhếch mép thôi . Nó co người lại với quả táo trên tay , hai tay chụm vào nhau rồi tay phải đưa quả táo lên cao rồi co chân vuông góc với người sau đó đặt chân xuống đồng thời đưa tay ném thật mạnh quả táo đến chỗ nhỏ Lệ trông như người huấn luyện viên ném bóng chày vậy .

" Ối !" - nhỏ Lệ lại một lần nữa ôm đất mẹ nhưng quả này khiến nhỏ Lệ đau đến chảy cả nước mắt . Nhỏ Lệ rửa thầm đứa nào dám ném vào đầu nhỏ , nhỏ sẽ không tha cho đứa đó .

" Mình không may !" - hán đi đến chỗ nhỏ Lệ mà ngồi xuống trước mặt lạnh lùng nhặt quả táo lên vì sao ư vì trường này có một môi trường sạch sẽ và có tiếng nhất Việt Nam đó nha .

" À... không sao !" - nhỏ Lệ ngỡ ngác vì vừa nãy nhỏ đã bắt chuyện được với hán rồi ư , một cú đau điếng trên đầu cũng đáng mà . Ôi hoàng tử của lòng nhỏ đang nói chuyện với nhỏ kia ! Thật vui quá đi !

" Vậy thôi !" - hán nghe câu trả lời thấy vừa ý rồi đi thẳng đến chỗ tụi nó đang cười đau ruột kia . Cách đứng cười rất dễ người khác bảo mấy đứa ở trại mới ra , anh và cậu thì cười thôi nên không cần nói gì còn nó và nhỏ thì mỗi người một kiểu . Nó thì đứng gục người xuống vừa giấu đi nụ cười vừa vỗ đùi đen đét còn nhỏ thì ở đằng sau cười đập vào vai nó đom đốp .

" Có cần phản ứng vậy không ?" - hán chau mày nhìn lũ dờ hoi mà lại là những thiên tài của trường nữa chứ . Cười đến đâu thì cười phải biết giữ ý tứ chứ , cứ cười như thế này chắc trường này là trạm ba thá mất .

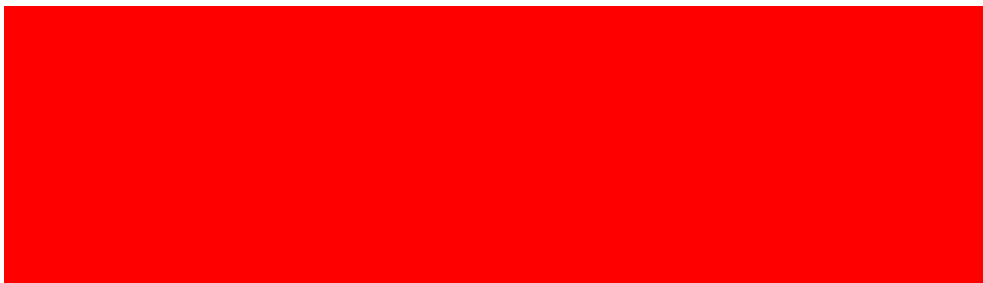
" Thôi đi về !" - hán không chịu nổi lũ này mà phán một câu khiến ai cũng phải nghe theo rồi đi về .

Họ cười vì nhỏ Lệ bị hôn đất ba lần trong chưa đầy 1 tiếng và lại còn bất ngờ khi hán lại giúp nó nhận thay tội nữa chứ rõ ràng nó ném mà thành hán ném , nhưng nhỏ Lệ lại ngu đến mù quáng luôn rồi , đi tin lời cái thằng là hotboy nổi tiếng nhất trường và còn tiết kiệm lời nữa chứ . Thật không hổ danh mà ! Chắc hán bắt nhỏ Lệ bỏ ra tiền cho cá mập ăn chắc nhỏ cũng toại nguyện mất ! (>_<)

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mây ! Mây Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đánh Hội Đồng

Giờ tan trường cũng đến khiến bao học sinh ở trường phải tươi như gắp tiên vỡ được tiền vậy . Ai cũng hớn hờ vác chiếc cặp trên người mà đi vào trong xe hơi nhà mình nhưng còn nó thì sao phải ngồi trên chiếc xe đạp thân yêu nhưng nó không quan tâm vì nếu ngồi trên xe hơi khiến nó cảm thấy ngọt ngào . Mới dắt được cục cưng của mình ra đến cổng trường thì nhỏ Nga và nhỏ Lệ kéo nhau đến đứng trước xe nó nói muốn đi nó đi ăn vì muốn xin lỗi vụ ném bóng vào đầu nó , biết là có ý đồ nhưng nó vẫn đi theo thử xem hai nhỏ dở trò gì . Hai nhỏ dẫn nó đi vào trong một ngõ hẻm và tôi cũng thắc mắc nhiều nhưng nhỏ Lệ bảo ở đây tuy hoang vu nhưng có một tiệm bánh ngọt rất ngon , tôi cứ theo cho đến khi đến đường cụt thì tôi mới quay lại thì một đàn người thanh niên nhưng có bộ mặt ghê tợn ở đằng sau , nó chắc chắn đây là bang hội nào đó do hai nhỏ thuê .

" Hai đứa mày có cần thuê hẳn xã hội đen không ? Đề cao tao quá !" - nó nhếch mép nhìn lũ lâu la khoảng gần 30 người . Dừng đến xã hội đen ư ! Bà không sợ chúng bay đâu ! Nhưng không biết chơi lũ này ra sao đây ! (>_<)

" Hai cô đâu cần gọi nhiều người đến đánh một cô em xinh đẹp như thế này !" - một tên con trai nhìn nó với khuôn mặt nhả nhót lon nhon nhìn chỉ muốn đâm cho một phát .

" Không nói nhiều tất cả lên cho tôi !" - nhỏ Lệ tức đến tím mắt , vì sao ai nhìn nó cũng được mọi người yêu quý mà tại sao nhỏ lại không được nhìn nó . Mà bọn này nhận tiền rồi thì phải nghe lời chứ , không lẽ muốn bùng luôn à !

" Cho tụi tôi chơi con nhỏ đó đã !" - tên mặt sẹo nhếch mép thích thú , con mặt thèm thường nhìn nó . Món đồ ngon mà không chơi thì tiếc lắm !

" Tùy các anh ! Chỉ cần xử nó cho tôi !" - nhỏ Nga từ đằng sau vuốt vuốt cây súng giả có gắn ống kim tiêm có cái gì đó mà cười nhếch mép . Không lâu đâu , nó sẽ phải mất đi tất cả .

" Đề các anh phục vụ em hôm nay nha !" - tên mặt sẹo nghe được câu trả lời như ý muốn bèn cười lớn nhìn chăm chăm vào nó thèm thường .

" Tôi đây em chiều tất !" - nó vẫy tay đứng dáng kiêu kỳêu gọi lũ dê già kia . Bà không dễ bắt nạt đâu nha mấy cưng ! Lại đây bà tặng cho các cưng mấy đòn ha !

Tên mặt sẹo đi đến gần nó đưa tay lên định vuốt ve khuôn mặt của nó thì bị nó giáng cho một cú đập trúng cái quý của tên đó khiến hắn nhảy tung tung lên như thằng trại mới ra vậy

" Mày .. !" - tên mặt sẹo vừa ôm cái đó vừa nhảy vòng quanh khiến mấy thằng còn lại cười khúc khích vì không ngờ cái thằng bọn đàn em gọi bằng đại ca mà lại thảm hại đến thương hại dưới tay con nhỏ chân yếu tay mềm này .

" Tôi làm sao ! Hahaha !" - nó cười lớn cùng lũ kia , ôi chào ! Không phải là đồng minh sao cùng tính cách với nụ cười quái ác vậy trời ! (-_-)

" Tụi bay cười cái gì ! Lên hết cho tao !" - tên đại ca giận đỏ mặt với bọn đàn em này . Tụi này cho nốc bao nhiêu rồi mà còn chê bai thằng đại ca này nữa chứ ! Thật là lũ ăn hại mà !

" Dạ " - tụi kia ngừng cười và tất cả xông lên đánh nó nhưng nó đâu để bọn kia đánh mình dễ dàng .

Nó sử dụng hết những loại võ mình đã học ra với những động tác điêu luyện để tiếp đón tụi kia (mình không biết về võ mấy nên cho mình bỏ qua nha -_-) . Đánh lâu rồi nó cũng cảm thấy mệt và đuối sức , mỗi động tác của nó không được đủ mạnh như trước nữa và nó cũng không nhanh nhẹn như ban đầu . Một tên đàn em thấy nó vậy cũng mang một cái tìp ra đi đến sau lưng nó và cũng đồng thời mũi kim trong con súng giả được nhỏ Nga chĩa vào nó từ trong góc tường , chiếc tìp lao đến nhanh như gió cùng mũi kim kia đã được phóng ra khỏi vỏ .

" Bạch ... búp " - máu chảy lênh láng trên ngõ hẻm bốc lên một mùi tanh nồng khiến cho những con người ở đây cảm thấy khó chịu . Một dáng người đã ngã xuống trên nền đất đầy cát bụi bẩn , mọi người đều nhìn theo bóng người đó cho đến khi an tọa trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Dẫn Về Nhà

Khi nghe tiếng động gì đó nó đã quay mặt lại và bất ngờ khi một dáng người quen thuộc đang đứng trước mặt nó với mũi kim trên vai nhưng hắn không bị gây típ đánh chửi mà ngược lại, tên định đánh lên nó kia thì trên đầu hắn ta tủa ra rất nhiều máu khiến cho mọi người ở đây phải khiếp sợ. Lúc nhỏ Nga và tên kia chuẩn bị giáng gây típ và mũi kim vào người nó thì một bóng đen rất nhanh đã chạy đến với tốc độ kinh hoàng khiến cho những người có mặt ở đây chỉ nhìn thấy có cái gì đó vụt qua mắt họ thôi còn không rõ là thứ gì, hắn chạy đến và dùng một cú đá chân cao thật mạnh lên gây típ khiến nó lật ngược lại mà đánh trúng đầu tên kia nhưng vì hắn không để ý đến mũi kim kia nên nó đã lao đến và trúng vào vai hắn.

" Xin lỗi đã đến muộn !" - hắn rút mũi kim ra vút sang một bên rồi nhìn nó với ánh mắt âu yếm và thật ấm áp khiến trái tim nó rung lên nhưng nó vẫn tự nhủ với mình là chắc nó nhìn nhầm thôi.

" Không sao !" - nó nhìn vào cái đầu kim được hắn vút ra nó có một dung dịch màu tím bao quanh rồi nó lại nhìn lên vết thương trên tay hắn thì thấy nó vẫn lành không có máu khiến nó hơi nghi vấn và thấy lạ.

" Lên thôi !" - hắn vừa nói xong thì kéo tay nó xông vào lũ lâu la kia, cứ gặp tên nào cản đường thì hắn lại mở đường cho nó bằng những chiêu thức không biết ở môn phái nào nhưng nó thấy rất lạ. Nhưng cũng thôi quan tâm lắm gì nữa, nhàn nhả cho qua là xong !

Sau khi xử lý xong thì hắn dẫn nó tới một đồi núi đầy những bông hoa đại mùi thơm ngát bằng chiếc xe moto phân khối lớn mới ra mắt trên thị trường, nó cũng không thắc mắc chỉ biết ngồi trên đó hưởng thụ làn gió mát thôi và nó cũng không dám ôm vào eo hắn mỗi khi hắn tăng tốc làm nó suýt ngã.

Đến nơi thì nó cùng hắn ngồi ngắm những ngôi nhà với những dòng người tập nập cùng những ánh đèn pha mờ ảo được bật lên đón chào buổi tối, ngôi trên này có thể nhìn thấy được một vùng của thành phố rộng lớn, nó thật đẹp !

" Mày thấy đẹp không ?" - nó cảm thấy quang cảnh nơi đây trở nên ngọt ngào bèn lên tiếng nói trước

"" không có tiếng hồi đáp của hắn khiến cho nơi đây lại bao trùm lấy cảm lạnh. Hắn dường như không còn nghe thấy và không nói được nữa.

" Đây tao đang nói với mày đấy !" - nó quay sang cái tên ngồi bên cạnh mình mà ngang như là điếc dờ vậy nhỉ. Không biết hắn có sao không nữa.

" .." đáp lại vẫn là sự im lặng của hắn

" Hay là!" - nó thấy hắn không trả lời bèn nhớ tới điều gì đó bèn nhảy đến trước mặt hắn mà khua khua cái tay ra trước mặt hắn thử xem hắn có thấy gì không rồi nhìn vào con mắt xanh sẫm sâu thẳm đã đục ngầu trở nên mờ mịt.

" Chết tiệt!" - nó thấy hắn không có phản ứng gì bèn tức giận phun ra một câu tục. Quả nhiên không sai, hai con nhóc đó dám dùng loại thuốc ngưng mọi giác quan trong con người ư thật là thâm độc mà. Nếu mà không chữa nhanh trong 4h đồng hồ thì ngũ giác của hắn có thể ngưng mãi không hoạt động trở lại luôn đó !

" Còn 2h đồng hồ !" - nó nhìn xuống chiếc đồng hồ trắng đeo tay của mình mà tính toán gì đó ! Mà hình như papa của nó chính là người chế tạo ra thuốc đó thì phải và loại thuốc đó cũng là lọ thử nghiệm thôi nên vẫn phải qua quá trình chế tạo lại cho nó cải thiện ! Tại sao mấy nhóc kia lại lấy được loại thuốc đó cơ chứ !

" Đi thôi !" - nó kéo tay hắn đứng dậy khiến hắn bất ngờ nên " Ồ " lên một tiếng sau đó hiểu ý nó có điều gì đó quan trọng nên đành đi theo, hắn cũng biết mình bị ngưng ngũ giác rồi chứ, vì không muốn nó lo lắng nên không dám nói cho nó biết. Hắn tự nhủ rằng chắc ngày mai sẽ không sao đâu nhưng hắn đâu biết loại thuốc đó là gì cơ chứ ! Nhưng thôi kệ nó đi !

Nó dẫn hắn lại gần chiếc xe moto của hắn trở nó đi mà ngồi hắn lên trước xe làm người lái sau đó đội mũ bảo hiểm cho cả hai rồi kéo hắn lên ngồi sau, lên ngồi an toàn nó bèn lấy hai tay mình kéo tay hắn từ phía sau mà đặt hai tay hắn ôm eo mình, đầu tiên hai người cũng đi bồng bềnh sau đó cũng bớt đi rồi cũng trở nên bình thường trở lại. Nó rõ ga lên mà phóng bạt mạng trên con đường phố tập nập nhưng nó vẫn có thể luôn luôn qua những chiếc xe phía trước kia dễ dàng như một tay đua thực thụ vậy nhưng ai biết được nó chỉ được papa nó dạy và cho đi đúng 3 lần.

" Két " tiếng xe thắng gấp trước cổng nhà nó nhanh đến tột lửa do bánh xe ma sát với mặt đường, tiếng xe kêu to trước cổng nhà khiến papa nó giật

mình mà chạy ra , papa nó thì đang uống trà thì bị giật mình phụt hết cả ra còn mama thì đang trong bếp làm món ăn thì phải giật mình mà chạy ra ngoài

" Con đi xe gì mà khủng khiếp vậy ! Papa cứ tưởng IS đến nhà chơi nữa chứ !" - papa nó sau một hồi quan sát thì thấy nó lái chiếc xe cùng hán vào trong sân nhà thì cả hai thở phào nhẹ nhõm ! Tưởng rằng nó lại đánh ai hay là gây ra trò gì mà vớ đờ đặc nhà người ta nữa , họ mà đến phàn nàn nữa thì chắc cả hai chết mất ! (~_~)

" Papa giúp con đưa thằng này vào nhà hộ con !" - nó chưa kịp giải thích gì mà đã bảo papa nó lái hán vào trong ! Mà cũng đúng thôi , nếu không ai đưa hán vào thì vấp vào đầu đập ngã gãy răng thì đừng kêu à nha !

" Bạn trai con à !" - cả hai cùng mắt sáng mà chạy ra . Ôi ! Lần đầu tiên nó dẫn trai về nhà đó nha ! Papa còn tưởng nó nghịch và quậy phá quá không ai dám yêu nữa chứ .

" Không phải mà là bệnh nhân , con cần papa giúp !" - nó cắt xe xong thì chạy ra phản đối ! Nó và hán có là gì của nhau đâu chứ ngoài bạn bè ra thôi ! Nếu papa muốn có người yêu thì hàng đồng trai đang xếp hàng chờ con đồng ý kia kia !

" Giúp gì vào đây đi !" - papa nó nghe thấy con gái yêu quý của mình nhờ vả thì bèn bảo nó giải thích tình hình ra ! Nó hiếm khi nhờ papa lắm nha toàn là nó tự học không à ! Nó một bộ óc thông minh lắm nha , chỉ cần dạy 1 -2 lần nó đã nhớ rồi !

Nó dẫn hán vào nhà sau đó kể tất cả sự việc cho papa nó nghe rồi ông cũng hiểu ra đó là loại thuốc gì rồi ông vào trong phòng làm cái gì đó , lát sau ông đi ra khỏi phòng với cái thứ chất lỏng màu tím trên tay giống hệt cái màu trên đầu kim tiêm của nhỏ Nga luôn .

" Cái loại thuốc này là chỉ có lấy độc trị độc thôi nên phải uống thuốc này lại một lần nữa thôi !" - papa nó giải thích gọn lẹ vì nếu không nhanh thì ngũ giác sẽ bị hủy hoại nhanh chóng .

Nó đưa thứ nước đó lên cho hán uống mà không chần chừ vì sao ư ! Vì papa nó là một nhà khoa học nổi tiếng đó nha nên phải tin tưởng chứ nếu không tin thì làm gì phải là con của papa chứ . Sau khi uống xong thứ nước đó thì đôi mắt xanh sẫm giờ đã đục ngầu của hán lim dim rồi nhắm lại mà ngủ lịm quay ra ghế sofa nhà nó nên papa nó bèn cõng hán lên phòng nó mà ngủ .

" Bây giờ mama mới biết tại sao thằng nhỏ lại không chào hỏi papa hóa ra là vậy ! Mà con yêu thằng đó phải không ?" - mama nó gật gù hiểu mọi chuyện sau đó nhìn nó cười ranh ma ! Không có gì qua mắt được mama đâu nha ! Sanh nó ra sao mà không hiểu nó được cơ chứ ! Hahaha !

" C..on không có !" - nó ấp úng đỏ mặt vì nói trúng tim đen của mình thì không đỏ sao được ! Mama nó thì sao soi nó nhiều thế cơ chi , mong rằng đừng hỏi nó nữa nếu không thì bình cứu hỏa cũng không làm giảm được nhiệt độ của nó đang tăng cao đâu .

" Thôi mới nói một câu mà đã đỏ mặt rồi , trúng tim đen rồi phải không ?" - mama nó vẫn không chịu buông cho nó khiến nó đỏ bốc khói cả đầu lên mà chạy thẳng lên lầu lao vào thẳng phòng mà khóa chốt để giảm nhiệt .

Lúc nó chạy lên mà không để ý papa nó đang xuống thì thấy mama nó cười tươi rói rói , ông khó hiểu bèn đến gần ngồi lên chiếc ghế sofa tiếp tục uống trà rồi nhìn người vợ xinh đẹp của mình với ánh mắt ấm áp .

" Em sao vậy ?" - papa vừa thổi trà nóng vừa nhìn lên người phụ nữ của mình mà hỏi

" Con gái của mình biết yêu rồi !" - đáp lại ông là một nụ cười sáng khoáy của bà ! Ôi con gái ơi ! Con biết yêu thật rồi !

----- phòng nó -----

Sau khi nó chốt cửa xong thì bèn đến giường yêu dấu của mình định nhảy lên thì thấy bóng dáng của hán trên đó rồi khóc không ra nước mắt ! papa nó đặt hán ngủ đây thì nó ngủ đâu giờ ! Huhuhu tội nghiệp con ! Nó đi đến gần giường nhìn khuôn mặt thật bình yên khi ngủ của hán thật đẹp làm sao , nó vuốt nhẹ khuôn mặt mịn ả rồi lặng lẽ nhớ lại khi nó tỏ tình với hán và cái kết là bị hán từ chối thật đau làm sao ! Từng giọt nước mắt khẽ rơi ra khỏi hốc mắt của nó mà chảy dài trên gò má nóng hổi kia . Nó gục hán lên người hán mà khóc không thành tiếng , nó nằm ngay bên cạnh hán nắm lấy bàn tay to lớn kia mà ngủ thiếp đi nhưng những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi ra khi nó ngủ và đôi môi đỏ mọng của nó mấp máy câu gì đó nho nhỏ

" Đau lắm nhưng tao yêu mày !" có lẽ giấc mơ của nó sẽ vẫn có nhiều nỗi đau

Tại sao khi họ biết rằng yêu là sẽ đau mà vẫn muốn lao vào nó ?

Có phải họ muốn thử yêu một lần để biết cảm giác ư ? Có phải không ?

Khi bị họ từ chối sao họ vẫn còn yêu ?

Vì họ tin hạnh phúc có thật và sẽ đến với họ !

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Ngôi Nhà Thứ Hai Là Đây

Ánh sáng le lói qua những rặng cây , tiếng chim ca vang vọng đâu đây cùng những điệu múa tự nhiên của các chiếc lá xanh trên cành cây . Ngôi nhà khá già nhưng lại tràn ngập màu hồng hạnh phúc , trong căn phòng với bao nhiêu màu sắc khác nhau cho ta biết được chủ nhân của nó chắc yêu đời lắm đây (^_^) . Một cặp trai gái với gương mặt tựa thiên thần đang ngủ say trong giấc mộng , bàn tay nhỏ nhắn của nó đang được bao bọc do bàn tay to lớn kia nhưng nó có hề biết đâu . Cả hai chưa mở mắt ra nhưng có vẻ hần đã cảm nhận được bàn tay đó nhưng tay nó lại bỏ lỏng ra nên hần phải giữ thật chặt nhưng cũng không thể làm nó thức dậy nổi .

" Rầm " tiếng rõ lớn và xương cốt của ai đó rõ đau nhưng không dám lên tiếng lớn do hần tạo nhưng thủ phạm mấu chốt lại là nó . Nó không biết đang mơ thấy cái gì nữa bỗng dung cựa vài cái rồi đập thẳng hần xuống đất mà vẫn còn trạng thái ngủ tiếp , thật là bất công cho hần mà (T-T) . Hần an toạ dưới đất an toàn , cái lưng của hần đập thẳng xuống nền đá hoa mà đau điếng muốn chảy nước mắt lun và cũng nhờ nó mà hần biết hần đang ở cùng nó nhưng không biết đây là đâu nữa . Vì hôm qua hần có biết nó dẫn đi đâu và tới đâu ??

" Cái con này !!!" - hần cảm thán vài câu rồi đứng lên vào trong phòng tắm mà làm VSCN nhưng khi vào trong thì lại thấy bộ đồ của nó hay mặc nên hần có thể biết mình đang ở đâu .

Khoảng 15' sau hần đi ra với bộ đồng phục hôm qua vì hần đâu có quần áo mà thay , mái tóc đã được chải gọn mượt và để mái bằng . Bây giờ hần trở thành một hotboy ấm áp thật rồi vì khi bước ra hần đã mang theo một nụ cười ấm áp nhìn nó . Hần nhìn gương mặt đang ngủ mà đẹp làm sao với đôi môi đỏ mọng và làn da trắng mịn , bây giờ hần mới biết lúc khi hần nói lời từ chối khi nó tỏ tình với hần thật là một sự lựa chọn sai hoàn toàn . Thật may sau cái ngày hôm đó anh và nhỏ đã dạy cho hần một bài học khi biết hần đã làm nó phải đau , anh thì đánh cho hần một trận còn nhỏ thì tưng cho hần một bài kinh văn thật dài nhưng đây ý nghĩa và hần đã suy nghĩ lại mọi việc nó đã làm cho hần , thật nhiều việc nên rút ra được thể nào gọi là tình yêu . Nó đã dạy hần thế nào là yêu và cảm hóa được con người hần , trái tim băng giá không tin tưởng vào thứ được gọi là tình cảm đã bị nó làm tan chảy mất rồi . Hần đã sai và hần sẽ quyết định bù đắp bằng cách theo đuổi lại nó , không để nó phải đau nữa !

" Mặt tao dính gì à mày !!!" - nó bỗng dung thấy ai đó đang theo dõi mình bèn mở mắt ra thì quả không sai , hần cứ đơ đơ nhìn nó mà không biết nó đang nhìn lại . Không biết cái thằng này đã khỏi chưa nhỉ mà sao cứ nhìn mình mãi vậy ! Mà mình nhìn lại nó còn không biết nữa chứ ! Rõ ràng papa đã bảo là ngủ dậy là sẽ khỏi cơ mà !

" Không !!!" - hần cũng có chút giật mình nhưng cũng đã lấy lại được tinh thần , hần quay đi xuống nhà trước mà không nói với nó câu nào nữa khiến nó phải làm VSCN vội vàng sau đó đi xuống và cũng may sao hôm nay là chủ nhật nên cả pama đều ở nhà ! Thật vui quá đi !

Cả hai cùng bước xuống nhà thì thấy mama nó đang trong bếp vừa làm thức ăn vừa cười nói chuyện với papa đang phụ giúp mama làm những món ăn ngon cho nó và hần . Hần thì thấy họ tuy là ngồi nổi tiếng nhưng vẫn còn được hạnh phúc nhưng anh và hần thì lại khác , pama suốt ngày bận việc nên không có lúc nào cả hai anh em được trong vòng tay ấm áp của pama cả nên hần thành con người lạnh băng như con người ngày hôm nay cùng sống với 4 bức tường không có bạn bè . Hần thật ngưỡng mộ nó ! Được hạnh phúc với gia đình những ngày chủ nhật như thế này !

" Hai đứa nhanh xuống ăn sáng ! Còn đứng đó làm gì !!!" - mama nó cười nhìn cả hai , hần thì đang quan sát ở phòng bếp còn nó thì đang chạy xuống lầu mà thở hổn hển .

" Dạ cháu xin phép cháu về ạ !!!" - hần từ chối nhanh và gọn lẹ , hần phải về thôi vì đã ngủ nhờ nhà người khác rồi mà hần về thì có ai hỏi han đâu ngoại trừ anh . Mà thôi hần cũng quen rồi . Làm phiền nhà nó nhiều quá.

" Hay ăn xong thì hăng về ! Hôm nay là chủ nhật mà !!!" - pama nó cùng bê những chiếc đĩa đầy ắp thức ăn ra bàn ăn

" Đứng đó ! Mama tao nấu ngon lắm đây nè !!!" - nó từ trong phòng bếp đi ra với cặp đùi gà rán vàng sánh trên hai cánh tay nó mà ăn nhưng còn một chiếc thì tống thẳng và miệng hần khiến hần mắc nghẹn luôn .

" Nước đây !" - nó thấy hấn đang định chạy đi tìm nước thì không biết từ đâu ra trên tay nó là trái nước suối , nó ném cho hấn .

" Phù ..." hấn mở nắp trái thật nhanh rồi tu hết quá nửa , suýt thì ngã thiên vì chết nghẹn rồi . Nó thật là biết cách đẩy người xuống vực xong cứu người ta lên mà , ác độc quá đi ! (>_<)

" Thôi hai đứa vào ăn đi !" - papa nó lên tiếng rồi đẩy hấn đi vào còn nó đi sau chén nốt chiếc đùi gà đang ăn dở của mình mà không giữ ý tứ gì hết khiến vòng quanh miệng nó dính văng mỡ của đùi gà .

" Đây này !" - khi vào an vị tại chỗ ngồi , hấn lấy một mảnh giấy trắng mềm rồi quay lại đưa cho nó lau . Không biết con này có phải con gái không nữa à ! Mà hình như nó toàn mặc quần áo không à có bao giờ mặc váy đâu , à mà cái hôm nó tỏ tình là mặc váy mà ! Thật không ngờ một người ghét váy như nó mà cũng chịu mặc vì hấn cơ chứ ! hahaha

" Có tắm đọc không vậy nhỉ ?" - nó thấy lạ vì hành động của hấn bèn ngó dọc ngó xuôi với chiếc khăn giấy trên tay hấn mà không cảm khiến hấn cảm thấy khó chịu bèn đập luôn khắp giấy vào quanh miệng mà lau luôn cho nó rất tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

" Ồ ..." - tiếng ngân dài mãi cổ của papa nó khiến nó đỏ mặt mà quay đi chỗ khác còn hấn vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra vậy . Thật ra hấn cũng ngại lắm chứ nhưng làm sao có thể phá được cái vỏ bọc băng lãnh này cơ chứ !

" Thôi vào ăn thôi !" - sau câu nói của papa nó thì tất cả ngồi vào bàn và bắt đầu ăn , tất cả nói chuyện rất vui vẻ và hấn cũng bị lôi vào cuộc mà bị trả lời liên tục với những câu hỏi mà papa nó đặt ra nhưng cũng thành quen luôn . Hấn đã về với con người thật của mình thật rồi , khi ở bên với gia đình nó , hấn thấy thật ấm áp làm sao ! Như một gia đình thứ hai vậy và tràn đầy màu hồng tuyệt đẹp !

" Cháu có thể coi đây là gia đình thứ hai được không ?" - hấn nhìn papa nó đang cười cười nói nói cùng nó mà e dè hỏi . Thật sự hấn rất muốn nhưng sợ rằng sẽ không được câu trả lời như ý muốn vì hấn sợ rằng mọi người sẽ nói hấn là con nhà giàu nên phải gọi là cậu chủ mới đúng !

" Được chứ ! Bất cứ lúc nào cháu có thể đến đây chơi ! Hai bác rất hoan nghênh !" - mama nó cười nhìn hấn , vì nhà rất ít người đến chơi ngoại trừ nhỏ nên papa nó cảm thấy càng nhiều người đến càng vui cửa vui nhà mà .

" Thật chứ ạ !" - hấn tròn mắt nhìn cả hai , không lẽ những người ở đây không biết hấn là ai hay sao ? Mà thôi mọi người không biết thì có vẻ tốt hơn ! Từ giờ hấn đã thực sự có một ngôi nhà màu hồng thật rồi !

" ... Thật ...m..à .. mày có thể tin ở tao !" - nó nhai nhồm nhoàm với đồng thức ăn nhét vô miệng mà đập đập vào người hấn mà cười .

Buổi ăn sáng vẫn tiếp tục và tiếng cười vẫn được ngân vang vọng khắp nơi đây , hấn thực sự đã hòa mình vào với bầu không khí này rồi ! Một gia đình hằng mong ước của nó có phải thật sự là đây không ! Tuy họ không phải người thân ruột thịt nhưng hấn có cảm giác như là người nhà của hấn đang ở trước mắt hấn vậy !

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đi Noel - Tổ Tình

Những ngày tháng sau đó vẫn xảy ra bình thường và không có chuyện gì xảy ra với nó nữa , vì sao ư ! Vì hần đã tóm gọn hai nhỏ kia dạy cho một bài học , tổng khối trường và gia đình bị phá sản , nợ nần chồng chất nên phải ở ẩn mất rồi (^ ^) . Hần và nó có vẻ là thân thiết hơn sau bữa ăn sáng ở nhà nó nhưng nó nào biết hần đã yêu nó mất rồi , nó đến trường với tâm trạng vui vẻ với bộ quần áo Tomboy cực chất , chiếc áo khoác trắng kẻ sọc đỏ có mũ áo đội , chiếc quần gió rộng đen với đôi giày thể thao đen kẻ trắng . Nó đội chiếc mũ lia trai đỏ với dòng chữ " Hot " màu đen gắn chính giurax mũ , nó vừa đi trên sân trường với hai tay đút vào túi áo vừa nghe nhạc trông cực giống một hotboy luôn nếu không có mái tóc dài của nó được cột cao kia .

" Hi Dương ! Bây giờ mới đến à ?"- cậu từ đâu chạy ra với khuôn mặt hớn hở khi gặp nó đến , mà đâu cậu cũng mới đến mà vì cậu cũng có cặp đeo sau kia . Cậu mang trên mình chiếc áo khoác xanh sẫm to đùng với chiếc quần âu như mọi ngày cùng đôi giày thể thao đen cùng bộ tóc vàng được chải bằng có mái với chiếc khăn len nâu quàng cổ , cũng phải thôi . Thời gian trôi qua nhanh thật chẳng mấy chốc đã đến mùa đông .

" Tối nay cậu có đi chơi Noel không ?"- cậu chạy đến quảng cỏ nó để cho nó một chút hơi ấm . Nó mặc áo phong phanh quá đi , mùa đông đến rồi mà còn mặc những bộ đồ này cơ chứ ! Ôm nhập viện lại trở mắt ra mà nhìn lại quá khứ ! Hazz..

" À ... Ừm chắc mình ở nhà chui trong chăn thôi !"- cậu nhắc nó mới nhớ , tối nay là ngày Noel rồi mà nó lại quên bồng đi mất . Mà thôi có ai đi cùng đâu mà , nhỏ thì bỏ rơi đứa bạn mà đi cặp với người yêu rồi . Nó đành ở nhà say mộng thôi ! Còn làm gì được hơn nữa đâu .

" Hay tối nay đi chơi cùng mình nha !"- cậu vừa khoác vai nó vừa đi cười nói trên những hàng cây đang ngủ đông rụng hết lá còn cành kia . Cậu đợi đến ngày này lâu lắm rồi ! Phải tận dụng cơ hội thôi !

" Ừm ! Cũng vui đó !"- nó thấy chơi là nhảy cẫng lên mà vui mừng rồi cũng khoác bá cổ cậu lôi đi . Trời ! Được đi chơi thâu đêm thế này ngu đâu mà không đi mà còn chần chừ được đái cơ chứ thì quá sướng rồi khỏi phải bàn lun !

" Thế nhé ! Tối nay mình đến đón !"- cậu vui mừng với câu trả lời của nó nhưng cậu đâu biết rằng nó đang có kế hoạch moi money của cậu trong cuộc chơi tối nay cơ chứ !

" Ok !"- nó vẫn đáp lại là nụ cười rạng rỡ rồi cả hai cùng đi lên lớp .

Đi lên lớp thì thấy cái cảnh một lũ con gái đang bu quanh hần mà mời đi chơi noel rồi lại tặng những món quà vô cùng là sặc sỡ , còn nhỏ với anh thì ở bên ngoài mà lắc đầu với lũ hám zai kia . Vì ai cũng biết nhỏ và anh yêu nhau công khai nên mới không dám đụng đến (cặp này sẽ không có khó khăn trong tình yêu mà đến được với nhau dễ dàng nên sẽ không nhắc đến mấy nữa a~) .

" Tao cho mày tất ! Cổ ăn hết đồng này đi nha !"- hần ôm một tay đồng quả đi ra chỗ nó rồi giao hết cả đồng vào tay nó , hần mặc trên mình chiếc áo len bấm nút có cổ màu vàng nâu , chiếc quần gió đen dài với đôi giày thể thao đen cùng mái tóc hung đỏ được vuốt keo mượt .

" Thanks nha !"- nó vui vẻ đón lấy , hôm nay nó gặp nhiều quý nhân quá đi . Hết được tối nay đi chơi lại còn được chén một đồng đồ ăn ngon đang ở trên tay nữa chứ ! Ôi cuộc đời tôi sao lắm màu xanh vậy trời vì màu hồng nó chưa tìm được nên chưa có màu hồng trong từ điển của nó .

Nó chén đồng đồ suốt cả mấy tiết học cho đến khi về thì hần đã về cùng nó , nếu nó đoán không sai thì hôm nay hần đến nhà nó dùng bữa ăn thì phải vì từ lâu hần cũng được gia đình nó coi là thành viên trong nhà rồi mà nên hôm nào đến nhà nó là ngày đó cả nhà nó thêm vui.

Chiều nay , tất cả học viên đều được nghỉ học nên nó thì đánh banh một giấc đến tối còn đi chơi còn hần thì sau khi dùng xong bữa thì xin phép về . Hần còn chuẩn bị buổi đi chơi noel đêm nữa chứ , từ nhỏ hần chưa bao giờ đi cùng gia đình hoặc bạn bè nên tối nay hần sẽ rủ nó đi chơi .

-----++ Tua nhanh đến tối ++-----

Hần bắt taxi đi đến nhà nó nhưng đã thấy nó lên chiếc xe đạp của cậu mà đi mất nên hần bèn ngồi đó cười buồn khóc không ra nước mắt nên bèn đi theo cậu và nó . Đến nơi thì hần phải đi theo chơi hết trò này đến trò khác vì đi theo dõi người khác không muốn phát hiện , hần phải nói là mệt là người nhưng cho đến khi cậu kéo nó đến một nơi mà hần phải mở to mắt ra nhìn . Một vòng hình trái tim to đùng với những ngọn nến đang tỏa sáng bao quanh những cánh hồng đỏ thắm , trên tay cậu hiện nay đang cầm một bó hoa hồng tươi và kéo tay nó và vòng trái tim .

" Không lẽ! "- nó bất ngờ khi cậu kéo nó đến đây , không lẽ cậu định tình tỏ với nó ! Ô mi gói à quên ... Oh my god ! Cậu có nhầm lẫn nó với ai không nhi ? Mà cậu có bị cận hay cận thị cũng có thể là quảng gà đâu mà không biết người trước mặt là nó !

" Dương ! Làm bạn gái mình nhé !"- chưa để nó nói hết câu thì cậu đã cướp mất lời của nó . Để nó biết thì lộ hết à , muốn cho nó một bất ngờ thì phải giữ được bí mật .

" Tại sao ?"- nó ngây ngô hỏi ngược lại , vì nó không muốn vướng vào mấy chuyện rắc rối này . Nó chỉ coi cậu như một người bạn thân thôi , không hơn cũng không kém . Nó không muốn làm đau ai hết , đặc biệt những người thân và người bạn của mình .

" Vì mình yêu cậu !"- cậu hét lớn lên chứng minh rằng cậu rất yêu nó .

Về hần thì khi thấy cậu nói lớn như thế thì lòng hần bỗng dưng thất lại rồi những bước chân dồn dập chạy về phía trước mà không biết sẽ đi tới đâu . Bây giờ hần mới hiểu cảm giác của nó khi bị hần từ chối và hần cũng tự hận bản thân rằng sao hần không giữ được nó lại trong vòng tay . Hần thật sự không muốn nghe câu trả lời của hần vì hần sợ nó sẽ trả lời đồng ý thì hần sẽ lại thêm đau , vậy thôi thì cứ chạy đi để trốn tránh tất cả . Hần muốn ở một mình ! Để suy nghĩ lại tất cả !

Chương 9: Nguyên Nhân Tở Tình Sớm

Những ngọn gió hiu hiu đi khắp nơi trong ngày lễ Noel này, những hạt sương muối về đêm lạnh đến thấu xương, hàng người nườm nượp đi qua nhưng không phải chỗ của cặp đôi đang tỏ tình đang kia vì cậu đã cho người làm ở đó, một nơi ít người qua lại. Nó mặc trên người chiếc áo khoác bông trắng ấm áp, chiếc quần jeans mài rách đôi chỗ, đôi giày thể thao xanh sẫm cùng đôi mắt hạt dẻ đang trầm tư suy nghĩ, chiếc mũ len bịt kín tai màu trắng được đội lên mái tóc đen dài được thả buông của nó còn cậu mang trên mình bộ vest đen lịch lãm tôn lên vóc dáng cao chuẩn, một người trưởng thành, trững trạc hơn, mái tóc xanh đen được vuốt keo để lộ khuôn mặt tượng tạc của mình, đôi mắt vàng ấm áp đang trông chờ, mong mỗi điều gì đó ở nó. Tuy dòng người ngoài kia đang run vì rét nhưng ở đây thì khác, người thì nóng vì rạo rức còn người kia nóng vì không biết trả lời ra sao. "Minh xin lỗi! Minh đã yêu người khác rồi!"- nó bầu chặt gấu áo khoác của mình, thật sự nó không biết phải cư xử ra sao mới đúng nên nó chỉ biết nói thẳng ra suy nghĩ của mình là được chứ gì!

"Minh biết cậu yêu Nhật nhưng cậu ta có đáp lại không?"- cậu vẫn bình tĩnh mà nói, vì cậu biết được kết quả của việc này trước rồi nên có vẻ lấy được tinh thần, nhưng tại sao tim cậu lại đau thế này cơ chứ, nó như bị vỡ ra thành trăm mảnh vậy.

"Nhưng mình chưa quên được cậu ta! Thật sự xin lỗi cậu! Chúc Phong tìm được người khác tốt hơn mình nha!"- nước mắt của nó không cản lại nữa rồi, khi cậu nói hẳn không đáp lại tình cảm của nó thì nước mắt của nó đã rơi xuống, 1 giọt....2 giọt.... rồi lại một hàng dài rơi ra khỏi hốc mắt. Nó phải chạy đi kéo cậu nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của nó, nó muốn tìm một chỗ nào đó để có thể được ở một mình.

Sau khi nhìn theo bóng dáng nó hòa với dòng người tấp nập thì cậu quỳ hẳn đầu gối mình xuống đất mà cúi mặt xuống, cậu thực sự không khóc được mà chỉ có thể cười buồn và chúc nó hạnh phúc thôi. Bỗngưng tiếng chuông điện thoại của cậu reo lên trong túi áo, cậu biết đó là ai! Cậu định không nghe nhưng suy nghĩ lại chuyện vừa này, cậu đã thất bại rồi thì lấy cớ gì mà chối bỏ nữa chứ.

"Alo! Con nghe!"- cậu rút chiếc điện thoại trong túi áo mình ra, ấn nút nghe mà không cần nhìn dãy số đó à của ai. Chắc pama cậu lại nhắc đến chuyện đó chứ gì! Được vậy cậu sẽ nghe theo họ!

"Con nghĩ sao rồi?"- đầu giây bên kia vang vọng tiếng trẻ trung của người phụ nữ nào đó, đó chính là mama cậu.

"Dạ con sẽ làm theo!"- cậu thờ dãi, thời nay đâu còn cái luận lệ pama bảo ngồi chỗ nào thì con ngồi chỗ đó cơ chứ. Hazz

"Tốt! Pama rất vui đó!"- đầu giây bên kia lại lên tiếng rồi tiếng cười của cặp vợ chồng vang lên qua điện thoại khiến cậu phải chán nản mà đập máy lun.

Chuyện là thế này, 1 tuần trước pama cậu bảo sẽ cho cậu đính hôn với một đứa con gái mà cậu chưa thấy mặt bao giờ, thì cậu đã phản đối việc đó. Pama cậu bảo được nếu cậu tìm được một cô người yêu về đây và làm người ưng ý thì sẽ hủy bỏ hôn ước nếu không vẫn phải tiếp tục diễn ra như kế hoạch. Vì pama cậu nói thế nên cậu phải tính to với nó nếu không thì vừa bị mất nó và vừa bị đính hôn với người khác nữa chứ! Nhưng số trời đã an bài, nó từ chối cậu!

Sau khi nó rời khỏi đó, khóc thật đã đời trên đường đi thì nó cũng quyết định về nhà mà đánh một giấc đến sáng mai, khi về thì pama nó đã ngủ nên không ai biết là nó vừa khóc xong còn hẳn thì đã chọn một chiếc ghế đá mà ngồi từ đó đến sáng, vì là lễ Noel nên người người vẫn đi qua nườm nượp mà không để ý đến hẳn là đã ngủ quên ở đó. Thật không thể tin nổi, cách ngủ của hẳn như đang ngồi suy nghĩ vậy khiến ai cũng không biết nổi, thật là bá đạo mà (@_@).

Đến khi trời sáng thì hấn mới nhả mặt lại , không lẽ đêm hôm qua hấn phơi sương ở đây hay sao , dậy thì có vẻ chóng mặt nên hấn đã bắt taxi mà đi về nhà , thay quần áo xong thì hấn nhảy lên giường mà đánh một giấc ngon lành .

Nó đi đến lớp với phong cách thường ngày nhưng khi đến lớp thì nó không thấy hấn và cậu đầu , cậu thì nó nghĩ chắc do hôm qua nhưng hấn bị sao nhỉ thì đó chỉ là một dấu hỏi chấm mà thôi . Vì thường thì khi nó đến lớp là hấn lúc nào cũng có mặt ở đây rồi chứ sao đến bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu hết !

" Hey ! Anh Thiên ! Anh biết vì sao thằng Nhật không đi học không ?"- nó đi sang bàn nhỏ và anh đang nói chuyện vui về về vụ đi chơi hôm qua mà có quan tâm đến ai có mặt trong lớp đâu !

" Khánh ! Em gái đang hỏi thăm thằng em trai quý tử của anh đến nước nào rồi kìa !"- anh nói nhỏ vào tai Khánh mà vẫn chưa câu hỏi của nó , anh và nhỏ đang muốn làm chuyện gì mờ ám liên quan đến nó đây mà .

" Hai người kia có nghe gì không hả ?"- nó thấy mãi anh và nhỏ không trả lời mà cứ nói cái gì đó , nó tò mò nhưng không thể biết bèn sinh ra nổi nóng với anh chị nhà này luôn.

" À À ..Hôm nay , nó bị sốt mất rồi !"- anh và nhỏ giật mình với cái giọng sư tử gầm của nó nên giật mình mà phun luôn hấn đang bị sốt , mà cũng đúng thôi hấn bị cảm thật mà ! Anh chị này thánh thật ! Bái phục ! Bái phục !

" Thật không ?"- ánh mắt tia ra lửa điện của nó , lại còn dơ nắm đấm trước mặt cả hai nữa chứ ! Làm anh chị nhà ta không rét mà run . Không phải như hai người này nói thì chốc nữa sẽ biết tay với nó .

" Không tin tao có thể đưa địa chỉ cho mày !"- nhỏ viết cái địa chỉ gì đó rồi ném cho nó , sau đó kéo anh đi chạy mất hút luôn. Vì anh và hấn sống riêng nên anh biết rõ nhất hấn ra sao , nhưng vì sáng sớm hôm nay hấn mới về . Anh không biết nhưng khi đi học thì ngó qua phòng thấy hấn vẫn ngủ nên thôi khỏi gọi để hấn ngủ thêm .

Nó nhận tờ địa chỉ đó rồi cúp tiết mà đi đến nhà hấn , thật ra nó mù đường nhưng may bắt taxi mà nhờ bác tài đưa đến nếu không chắc nó đi một mình thì lạc đường mất rồi (*_*)

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bị Sốt

Nó đang đứng trước cánh cổng to tổ chẳng nhà hấn với bản mặt cau có , vì từ này nó bấm chuông mà chẳng có bóng dáng ai ra mở cửa khiến máu nóng trong người nó phải nổi lên .

" Ui da ! Đau quá !"- nó co chân mà đập cánh cổng , đúng là giận cá chém thớt mà . Nhưng đập cánh cổng đâu như ý muốn , không biết cánh cổng làm bằng cái gì nữa mà khiến nó đập vào đau đến chảy cả nước mắt , nó ôm chân mà ngồi xuống cổng . Huhu ! Cánh cổng đáng chết , mày ăn hiếp tao !

" Mày làm gì ở đây ? Bấm chuông nhiều đến nhức óc luôn !"- hấn dựa lưng vào cánh cổng với bộ mặt phờ phạc , chiếc áo len xám cổ lọ với chiếc quần gió đen kẻ trắng cùng đôi dép bông nâu xám có hình chú gấu teddy cực kì đáng yêu luôn .

"Mày bệnh hả ?"- nó đứng dậy đi đến chỗ hấn bằng đôi chân khập khiễng . Đi khó khăn lắm chứ nhưng cũng đành chịu thôi nếu không muốn ngồi đất .

"Mày bị gì vậy ?"- hấn không quan tâm đến lời của nó , chỉ quan tâm đến nó đang bị gì đó ở chân thôi nên mới có kiểu đi như vậy . Nhưng khuôn mặt hấn càng ngày càng trở nên trắng bệch ra , cơ thể hấn trở nên mềm nhũn mà ngã lên người nó .

"Hơ... Mày tỉnh cho tao ngay ! Mày nằm thế này , tao làm sao dậy được aaaa !"- hấn ngã vào người nó thì đã đành nhưng đây nó còn đang đau chân rồi cộng thêm cơ thể to xác với chiều cao lí tưởng thì ai mà đỡ nổi cơ chứ khiến nó phải nằm đo ván mặt đất luôn .

"Huhu ! Sao số con nhỏ vậy trời !"- nó la than khi gọi mãi hấn không tỉnh dậy và lại hấn còn bên trên nó nữa chứ thì nó phải cựa sao đây .

Nó cố đẩy hấn ra bằng cái lực cực kì nặng nhọc , khiến nó mùa đông mà cũng vã mồ hôi . Ôi không ! Nó còn phải vác cái xác này bao lâu đây ! Nó vừa đi vừa lấy tay hấn quàng cổ nó mà đi , chân của nó trở nên đau hơn trước khiến nó phải tím tái mặt mày nhưng vẫn phải lê mình cùng cái xác to tướng trên người ! Sau 1 hồi mệt mỏi cũng lê được cái xác lên nhà vào một cái phòng nhưng không biết của hấn hay của anh nhưng thôi kệ đi ! Có phòng là được rồi !

"Ôi đau quá đi !"- nó nhìn xuống mu bàn chân đã cởi dây đang sưng tấy lên vì đau . Nó không quan tâm đến nữa mà bỏ mặc nó luôn rồi vào phòng tắm mà lấy khăn ướt rồi chạy ra đặt lên trán của hấn cho hấn giảm nhiệt sốt .

Làm xong mọi thứ nó bắt đầu xuống bếp xem có gì để ăn không , mọi thứ nó tìm được vừa đủ dùng để nấu một tô cháo thịt bò và nó bắt tay vào làm .

Hấn ngủ đặng thật , ngủ một mạch đến tối luôn mà chưa tỉnh khiến nó nấu xong tô cháo và còn đánh được một giấc đến tối nữa cơ chứ .

Nó đi vào phòng hấn đang nằm mà đặt tay lên trán hấn xem đã hạ sốt chưa nhưng vừa đặt bàn tay vào mà bị bàn tay to lớn ai đó chụp lại .

"Mày ở đây suốt sao ?"- hấn còn mơ màng nhìn lên khuôn mặt của nó mà không biết mình đang mơ hay thật nữa .

"Ừ ! Mày dậy ăn tô cháo đi ! Giảm sốt rồi đó , tao về đây !"- nó gỡ tay hấn ra để xem lại nhiệt độ sốt đã giảm hay chưa , thấy nó mát hơn trước nên yên tâm ra về .

Nó vừa đi đến cửa phòng thì một thân ảnh cao lớn nào đó đã bao trọn lấy cơ thể nhỏ bé của nó khiến nó phải giật mình .

"Ồ lại đi !"- hấn ôm trọn nó mà cho nó hơi ấm , ghé sát vào tai nó mà nói nhỏ nhẹ , trêu mến .

"Chắc mày sốt nên cái não mày có vấn đề rồi ! Thôi ra ăn cháo đi , tao ở lại chông ca đêm vậy !"- nói thì nói vậy thôi chứ nhưng trong đầu nó lại đang la oai oái . Trời ơi ! Sao thằng này giống đứa trẻ to đầu đòi mình làm mẹ vậy trời ! Thôi không chấp kè say do sốt ! Hazz ! Cái số nó hôm nay đen rồi cho đen nốt vậy .

Thế là hấn nghe theo rồi ăn cháo như nó bảo , ăn xong thì nó và hấn mỗi người một phòng để đi ngủ . Có thể mọi người đang nghi vấn tại sao anh lại không có ở nhà đúng không ? Vì lúc trưa , anh và nhỏ cùng nhau về nhà xem kết quả thể nào nhưng không ngờ thấy cảnh nó đang nấu cháo nên cười nhìn nhau mà đi ra ngoài trong thâm lặng và thế là anh phải ngủ ở nhà chính rồi .

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tưởng Thật Là Mơ

Mặt trời lên tận đỉnh trời rồi mà cái thằng bệnh của chúng ta chưa dậy nhưng ngược lại thì cô heo hay ngủ nướng thì lại đang hí hục dưới bếp để làm bữa sáng cho cả hai nếu không muốn chết đói . Vì thời tiết càng ngày càng lạnh nên nó bèn phải chui vào trong tủ quần áo của phòng nó ngủ mà lấy ra một chiếc áo khoác ra để mặc , áo của con trai không biết của anh hay hấn nhưng thôi kệ đi , có cái mặc là ấm thân rồi . Nó vừa làm vừa hát khiến hấn cũng phải nheo mắt mà tỉnh dậy xem kẻ đó là ai . Hấn không nhớ gì về vụ việc hôm qua hết chỉ tưởng nó như một giấc mơ dài mà thôi . Hấn vừa mở cửa ra thì đã thấy cái bàn ăn có hàng đồng môn và có hoàn toàn là trứng , mà trứng ư ! Hình như anh mua hàng đồng trứng để tủ rồi làm một chiếc bánh kem tặng sinh nhật thứ 17 cho nhỏ vì nhỏ muốn có một món quà mà anh tự làm mà lị .

" Chào buổi sáng !" - thấy hấn đang đứng đơ với đồng thức ăn thì nó vui vẻ mà bê những món ăn chạy ra chỗ hấn nhưng ôi chao cái chân nó lên con dao đột ngột khiến nó vấp chân này với chân kia mà đo ván với mặt đất còn những chiếc đĩa đựng món trứng thì sao nhỉ . Tụi nó cứ thấy hấn mà lao đến , món trứng trắng trộn thì rải khắp đầu hấn , món mì trứng thì bay ngay vào mặt hấn mà cho hấn những sợi mì vào miệng .

" Hi Hi ! Tao sorry mày nha !" - nó vẫn nằm đấy nhìn hấn cười méo xệch , một phần do vết sưng của nó vẫn đang đau nên nó nhắm mắt , cười gượng .

" Thôi coi như tao số xui !" - hấn vừa đi vào phòng vừa gỡ những miếng thức ăn trên đầu và mặt rồi vào trong phòng tắm rửa sạch sẽ .

" Chắc lúc đó do sốt !" - nó cười buồn nhớ lại chuyện hấn nói hôm qua , hấn làm sao có thể nói với nó những câu triu mến như thế được ! Nếu đúng thì làm sao hấn lại để nó nằm ra đất mà không đỡ lên cơ chứ ! Chắc nó đã nghĩ sai rồi khi tưởng hấn có tình cảm với nó ! Hazzz !

Nó tự chống tay xuống đất mà đứng dậy rồi dọn dẹp đồng lộn xộn như bãi chiến trường kia với đôi chân khập khiễng . Thu dọn mãi mới xong thì hấn cũng vừa ra , nhìn thấy nó có gì đó lạ ở chân nên hấn mới tiến gần đến nó .

" Mày bị sao vậy ?" - hấn nhìn nó từ trên xuống dưới mà dừng lại ở bàn chân đang sưng tấy lên được nó dấu phía sau bàn chân kia .

" Có gì đâu ?" - nó khua khua tay nhưng hơi nhăn mày . Nó không muốn cho hấn biết chân nó đang đau , vì nó không muốn xem phản ứng của hấn . Nếu hấn biết chắc hấn lại nói hai từ " Đáng đời " khiến nó phải tức sôi máu .

" Đưa chân tao xem !" - hấn hạ thấp người xuống mà ra lệnh cho nó , hấn đã thấy sơ qua được chân nó rồi . Sưng to thế kia mà không thoa dầu vào , muốn để nó sưng to hơn nữa à !

" Tao bảo k..."

" Nhanh !" - nó chưa nói hết câu đã bị hấn cắt lời bằng một câu đầy tức giận khiến nó giật mình , thốt tim mà đưa chân mình cho hấn xem còn nó thì ngồi trên chiếc ghế ở bàn ăn .

" Sưng to thế này mà mày còn để được sao ?" - hấn nhìn mu bàn chân trắng thường ngày bây giờ lại đổi thành màu tím và vết sưng còn to hơn cả ngón cái nữa chứ . Hazz ! Không biết cái nào con này chứa gì nữa !

Nó im lặng với vẻ mặt hối lỗi nhưng nó làm gì có lỗi trong việc này đâu chứ ! Mà thôi đi , càng làm loạn thì chắc hấn thất cổ nó mất ! Im lặng là thượng sách !

Nó cứ ngồi đó để cho hấn thoa dầu vào vết sưng và nó cứ nghĩ với mơ mộng . Đây là mơ sao ? Thật sự đây là hấn sao ? Tại sao hấn lại tốt với nó vậy ? Chắc là mơ thôi , không phải thật ! Hấn làm sao có thể tốt được như vậy chứ ! Nó cứ tự đặt ra câu hỏi rồi lại tự mình biết câu trả lời . Bàn tay hấn thoa đều nhẹ nhàng lên vết thương của nó , sợ rằng nó sẽ đau nên hấn thoa rất nhẹ tay . Giấc mơ đẹp của nó vẫn được tiếp tục còn hấn thì có lẽ sống với thực tế hơn nhưng hấn tự trách nó sao lại để chân như thế này ! Đó là trách yêu đó nha ! (^_ ^)

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Làm Hồng Đồ Vật Nó Yêu Quý

Sau khi thoa dầu xong thì cả hai cùng ngồi vào bàn mà ăn trong cảm lạnh, hân và nó chỉ biết giữ im lặng thôi, vì có chuyện gì để nói đâu. Nó nói thêm mấy câu thì hân là nó như lúc này thì chắc nó chân đau vẫn phải lê cái xác ra khỏi ngôi nhà thật nhanh nhất có thể mất. Đang ngồi im với đồng thức ăn thì điện thoại của nó reo lên có tin nhắn. Nó mở điện thoại lên thì thấy dòng tin nhắn đó của cậu thì liền nhanh nhẩu mở ra xem nội dung là gì.

Nội dung tin nhắn "Nhà mình có việc bận nên phải về nước sớm! Chúc cậu tìm được hạnh phúc nha!" cậu như là không về Việt Nam nữa vậy, nó đọc xong mà mặt buồn tui hui. Mặc dù nó đã từ chối lời tỏ tình của cậu nhưng hai người vẫn làm bạn mà, tình bạn 8 năm giờ làm sao dễ bị cắt đứt bởi một câu nói được (^_^).

"Mày sao vậy?"- hân nhìn mặt buồn của nó mà nảy ra trong đầu bao nhiêu câu hỏi, nghi vấn. Ngày thường nó có như vậy đâu, thế mà hôm này mặt bí xị như com thiêu vậy.

"Thế là từ bây giờ tao không được đi ăn kem mỗi ngày, được đi chơi mỗi tuần nữa rồi!"- nó giả vờ mếu thay cho khóc, thật ra cậu đi nó cũng buồn nhưng người bạn đồng hành mỗi ngày đi chơi thì chỉ có cậu mà thôi còn con bạn trời đánh của nó thấy giai đẹp là chạy đi cùng rồi. Huhuhu! Người bạn trí cốt của nó không về Việt Nam nữa rồi!

"Tin nhắn của ai?"- sao cái việc ăn kem với đi chơi cũng bị nó lôi vào cuộc là sao? Thật ra người gửi là ai? Nhỏ thì ngày nào rù ăn mà chả được?

"Là Phong!"- nó không nghi vấn gì mà phun búng ra, đối với nó việc này có quan trọng đâu, bạn bè cả mà.

"Đưa tao xem!"- hân chau mày, của cậu ư! Trong đó ghi những gì? Không lẽ nó đã chấp nhận? Nhưng cậu đi đâu mà nó buồn như mất kinh tế thế kia!

"Ồ cái thằng này! Mày hay thật, chuyện của tao thì tự.....!"- định xỏ cho hân một trảng nhưng khi nhìn lại bàn tay đang cầm điện thoại thì nó đau mắt rồi. Nhìn lên hân thì đã chạy ra cửa sảnh mất rồi! Thằng này được, mày cứ thử về đây! Dù là người tao yêu nhưng tao cũng cho mày biết thế nào là sự lợi hại của bà!

"Thằng kia mày giả điện thoại tao không thì biểu!"- Nó lấy hân chiếc đĩa đang ăn mà phi ra chỗ hân mà thật là chuẩn nha, chúng vào tay hân đang cầm điện thoại.

"Bộp" ời không! Vì mùa đông nên tay ai cũng thấy buốt mà khi nó phi đĩa vào hân cảm thấy đau mà trượt tay rơi điện thoại xuống! Cái điện thoại nó đi đời rồi, kính màn thì bị vỡ, màn hình thì đen đến cỡ không nhìn thấy được nữa.

"Cái điện thoại của tôi!"- nó chạy ra mà cầm chiếc điện thoại lên mà méo cả mặt. Cái điện thoại pama nó mua tặng nó vào dịp sinh nhật lần thứ 15 của nó, do tự tay mama nó thiết kế và đó cũng là hàng độc nên nó rất yêu quý cái máy nên đã giữ cẩn thận nhưng bây giờ đã từ vong và sắp sửa trầu sọt rác rồi.

"Xin lỗi!"- hân nhìn thấy nó sắp rơi nước mắt đánh hạ thấp mình mà xin lỗi người khác. Đây là lời xin lỗi đầu tiên của hân, kể cả pama hân còn không được nghe thấy lời xin lỗi của hân nữa là.

"Mày có biết điện thoại này do mama tao tặng vào dịp sinh nhật không! Tao rất quý nó!"- nước mắt của nó không kìm được nữa mà chảy ra ngoài, quất lớn để cho thỏa mãn cơn tức giận. Nó ôm tất cả mà chạy ra ngoài cổng rồi bắt taxi đi thẳng về nhà.

Còn lại hân nhìn theo chiếc xe đó khuất dần sau chiếc cánh cổng nhưng khi hân cướp lấy điện thoại của nó thì đã quan sát rất kỹ chiếc máy nên hân cũng nhớ qua về thiết kế và chất liệu.

Đến bao giờ nó và hân có thể làm hòa? Mà nó giận hân thế cũng là theo lẽ đúng thôi! Đồ vật mình yêu quý mà bị người khác làm hỏng thì mình có thấy giận người đó không? Câu trả lời sẽ là có rồi, vì trời sinh ra con người biết mọi cảm xúc mà !.....

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày! Mày Tin Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chiếc Điện Thoại Được Tái Bản

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua nhanh chóng , còn 1 ngày nữa là đủ 1 tháng hấn không đến trường rồi , từ khi cái ngày làm hỏng điện thoại của nó và nó cũng suy nghĩ lại thì nó cũng có lỗi trong vụ đó nhưng nó không biết làm sao để đổi mặt . Tết sắp đến nhưng hấn vẫn tâm hơi , biệt tích . Nó không muốn hỏi anh nữa nhưng hỏi nhỏ mọi thông tin từ anh thì nhỏ bảo anh không nói . Những tiết học hàng ngày trôi qua trong sự chán nản đối với nó , về cũng về một mình nên nó có cảm giác gì đó thiếu đã lâu .

----- 5 ngày sau hôm làm hỏng điện thoại ----

Hấn giam mình trong phòng mà thiết kế bề ngoài của chiếc máy điện thoại sao cho giống ý hệt của nó , hấn vừa làm công việc ở công ty vừa thiết kế tỉ mỉ . Đến khi thiết kế xong thì chuông điện thoại của hấn reo lên , hấn nhìn vào số máy thì nổi những dãy số quen thuộc của papa hấn nhưng ông gọi cho hấn làm gì cơ chứ . Từ lâu hấn và anh không có hơi ấm gia đình rồi nên khi papa hấn gọi đến thì chẳng có một cảm xúc vui mừng hay chán ghét gì cả .

" Alo !" - giọng nói lạnh tanh của hấn làm cho mọi thứ trong phòng đóng băng . Hấn mới được nghỉ ngơi mà lại bị người khác quấy rầy , không biết có chuyện gì nữa !

" Ba muốn con kể thừa tập đoàn Vương Huy của mama con !" - ông vào luôn vấn đề chính vì ông biết con trai mình không muốn nói chuyện vòng vo .

" Anh hai thì sao ?" - hấn vẫn dùng những từ ngắn gọn nhất của mình . Tại sao không phải là anh hai mà lại là hấn ?

" Thăng Thiên ! Nó không làm , mà papa có quá nhiều việc nên không quản lý được 2 công ty cùng một lúc !" - ông diễn giải thêm vì ông mong hấn đồng ý vì ông có hai đứa con thiên tài mà , cả hai mà không giúp đỡ nhiều trong công việc thì công ty đã bị phá sản từ đời nào rồi .

" Cho tôi thời gian !" - hấn vẫn thái độ đó mà nói , mà đúng thôi ra điều kiện thì phải có thời gian để suy nghĩ cơ chứ !

" Được ! Một tháng sau , đến ngày sinh nhật lần thứ 17 của con ! Ba sẽ cho công bố với mọi người ! Ba mong rằng kết quả là có !" - biết rõ tính tình con trai mặc dù ông không giao tiếp mấy nhưng ông rất hiểu hai thằng con của mình .

" Được !" - hấn nói xong rồi đập máy không để đầu dây bên kia nói gì .

----- Về hiện tại -----

Hôm nay , nó không đi xe đạp nữa mà lại đi bộ về , nó cứ ngẩng lên nhìn những bóng cây bên đường vào buổi sáng sớm . Phía sau , nhỏ đang chạy thực mạng đến gần nó , trên tay đang cầm chiếc túi đựng cái gì đó bên trong thì không ai biết được . Nhỏ vừa mới chạy đến gần nó thì đã đưa cho nó chiếc túi nâu bên trong có một cái hộp hình chữ nhật được đóng gói cẩn thận với một màu hồng phấn thật đẹp .

" Cái gì vậy ?" - đôi mắt to tròn nhìn nhỏ đầy nghi vấn , hôm nay có phải sinh nhật nó đâu hay là người yêu thăm nó hả . Nếu đúng vậy thì bỏ cuộc đi , nó không thể yêu ai nữa rồi ngoài hấn .

" Cái này mày cầm đi ! Khoảng 1 tiếng nữa , thằng Nhật bay sang Anh rồi ! Đi căn nó lại đi !" - nhỏ thở dốc , thật ra nhỏ cũng mới được anh nói thôi và anh cũng đi cùng hấn . Nhỏ giận anh cái tội không nói cho nhỏ biết sớm hơn , đến gần lúc đi thì mới nói thật bất công mà .

" Là sao ?" - nó ngây thơ nhìn nhỏ , nó có biết cái quái gì đang diễn ra từ nãy đến giờ đâu . Thằng Nhật nó đi Anh ! Mà đi Anh làm gì ? Thằng đó đi đâu thì mặc xác nó chứ , mình đi căn làm gì mà có tội vạ lấy thì sao ?

" Mày cứ đi theo tao ! Vừa đi tao vừa kể cho !" - nhỏ vội vàng kéo nó đi ra bắt taxi rồi lôi nó vào chỗ ngồi .

Nhỏ chỉ biết rằng hấn hôm qua đến nhà nhỏ mà đưa hộp quà này bảo rằng đưa hộ cho nó và nhỏ cũng làm theo và đến lúc sáng dậy thì bị ai đó gọi điện phá giấc mơ đẹp của nhỏ nhưng khi nhìn vào màn hình thì thấy dãy số của anh thì mới giật mình mà nghe máy vì anh có bao giờ gọi sớm như vậy đâu .

Nghe anh nói thì biết được hấn sang Anh để quản lí công ty nhưng anh lại nói thêm bảo nó đi khuyên hấn đừng chấp nhận kế thừa công ty nếu không còn lâu nó và hấn sẽ gặp lại nhau đâu . Nhỏ cũng kể tất cả cho nó nghe và nó mở hộp quà ra thì thấy chiếc điện thoại cũ đã hỏng của nó , à mà không đúng chiếc điện thoại được tái chế lại nhưng với bản thiết kế thì giống y hệt như cũ nhưng chất lượng thì có vẻ đã được nâng cấp tất cả và ở trong hộp có kẹp một bức thư gì đó , nó mở ra xem và đọc từng nét chữ của hấn .

" Gửi Dương !

Đồ con heo , tao đã tái bản lại cái máy yêu quý của mày thành một loại mới rồi ! Tao muốn đền bù chiếc máy tự tao thiết kế , tuy bên ngoài nó giống hệt nhưng không biết bên trong nó tốt hơn hay kém hơn nhưng tao muốn chiếc điện thoại này thay tao một lời xin lỗi với mày ! Có lẽ sau ngày hôm nay là tao sẽ không về Việt Nam nữa đâu mà tao sẽ ở nước ngoài mà làm việc với thương trường thôi không còn ở lại làm một học sinh với những niềm vui đáng tuổi 17 nữa . Thôi tao nói thế là đủ nhiều rồi ! Tạm biệt mày !

Thân : Người mày yêu (^_^) "

" Bác tài , đi nhanh nhanh giùm cháu đến sân bay ạ ! Nếu không cháu muộn mất !" - sau khi đọc xong thì nó vội vàng bảo bác tài đến sân bay . Nó sắp sửa rơi nước mắt rồi nhưng nó quyết định sẽ không yếu đuối nữa mà phải mạnh mẽ đối mặt với phía trước

Liệu nó có đến kịp không ? Đó chỉ là một câu hỏi chấm !

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Máy Bay Cất Cánh

Sau khi đến sân bay thì nó với nhỏ chạy thẳng vào trong , vừa đi nó vừa bật cái điện thoại hấn tặng nó lên để xem giờ và kết quả nó và nhỏ chỉ còn 10' nữa thôi vì chuyến bay sang Anh sắp phải bay rồi nên hi vọng nó và nhỏ chạy vào kịp . Nói thì 10' là nhiều thế thôi chứ nhưng tìm hấn ở vị trí nào mới là điều quan trọng và khó khăn nhất . Nó cứ chạy vào trong trong tiềm thức mà không để ý những người xung quanh mà chỉ tìm hình bóng quen thuộc đó đang ở đâu , nó và nhỏ chia nhau ra để đi tìm hấn và anh . Thời gian vẫn mãi chạy mà không có điểm dừng nhưng nhỏ và nó vẫn đi tìm và đuổi theo hình bóng đó .

" Những hành khách đi chuyến bay sang Anh xin mời vào kiểm tra vé ạ !" - tiếng chị nhân viên nói trên loa thật là ngọt làm sao nhưng đối với nó thì thấy bức tức .

" Tôi mà gặp cô thì tôi phải cái lưỡi cô ra mới được !" - nó tức vì thời gian trôi qua nhanh quá nhưng không phải giọng mẹ ta vang lên thì đâu đến nỗi nó phải chạy một bờ hơi tai đến chỗ kiểm vé . Thật tức chết mà ! Hừ !

Nó và nhỏ sau khi nghe tiếng thì tất cả cùng một đường chỗ soát vé mà lao đến nhưng từ xa nó đã thấy hấn đang ở chỗ soát vé .

" Nhặt ! Nhặt !" - nó vừa chạy vừa phải la lên để hấn biết mặc kệ những người xung quanh nhìn nó bằng ánh mắt nào nó cũng phải chạy đến .

Nhưng giọng nói của nó có là gì đâu khi ở đây ồn ào với vô số người đang tấp nập , hấn kiểm tra xong đã lên máy bay . Nó cứ gọi mãi và chạy đến cái máy bay sắp sửa cất cánh kia .

" Xin mọi người vào chỗ ngồi ! Chuyến bay đi tới Anh sắp cất cánh !" - tiếng mụ phát thanh đó lại phát lên khiến nó điếng người và nó vẫn tiếp tục chạy đến gần cái máy bay vừa gọi tên hắn .

Máy bay đã bay càng xa nhưng nó vẫn kiên trì trì đuổi theo và gọi hắn quay lại nhưng đó chỉ là mãi vô vọng .

" Tại sao ? Tại sao ? Máy bỏ tao ở lại ! Hix hix !" - nó đã khóc thật rồi , từng viên chân châu của nó đã ra khỏi hốc mắt . Tại sao hắn lại bỏ nó ở lại cơ chứ ? Tại sao hắn không tự vác cái bản mặt lạnh lùng đến xin lỗi nó chứ ? Tại sao trong suốt thời gian qua hắn không đi học vì chuyện làm lại cái máy cho nó chứ ? Tại sao hắn không nói cho nó biết hắn sẽ ra nước ngoài ? Tại sao hắn không nói cho nó biết hắn sẽ không ở Việt Nam nữa sau chuyến bay đó chứ ? Bao nhiêu câu hỏi mà nó muốn hỏi nhưng đâu có ai trả lời !

Nó úp mặt vào bàn tay mình mà ngồi hẳn xuống đường băng nhẵn nhụi , bằng phẳng . Thấy nó ngồi ở đó , nhỏ bèn chạy đến ôm nó vào người để cho nó một chỗ dựa để khóc . Nhỏ cũng buồn nhưng người buồn nhất lại là nó , yêu hắn nhưng nó không làm được gì được cho hắn ! Yêu hắn nhưng nó không làm được gì ! Mà ngược lại hắn giúp nó rất nhiều !

Yêu sao phải chịu nhiều nỗi đau !

Yêu sao phải gặp nhiều khó khăn như vậy ?

Có phải vì định mệnh đã sắp đặt cả hai không thể có tình yêu !

Nhưng liệu nó có thể cho cuộc sống của nó gắn bó với thứ được gọi là định mệnh như vậy không ?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Máy ! Máy Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đi London

Nhỏ và nó đã đi về nhà , nó cứ ủ rũ mãi làm nhỏ lo lắng . Đã giữa trưa rồi mà nó không ăn gì mà cứ khóa chặt mình ở trong phòng nhỏ , vì nhỏ đã đưa nó về căn nhà riêng của nhỏ mà . Bỗng dưng , nhỏ không mời ăn nữa mà tự nó phải mò ra , đúng là con heo có khác , không ăn không sống được đâu mà nên rút kinh nghiệm lần sau không cần năn nỉ nó nữa . Nó tự ra chỗ nhỏ đang ăn mà ngồi xuống tự chén cho mình một bữa ăn no nê .

" Tao sẽ đi Anh một chuyến !" - nó ngồi vuốt xuôi bụng mà cười nhìn nhỏ khác hẳn bộ mặt lúc sáng luôn . Nó sẽ đi Anh , nếu nó không cần được lúc lên máy bay thì phải cần trước khi papa hắn công bố hắn nhận chức chứ đúng không ?

" Đi chứ !" - nhỏ hiểu ý cười lại ranh ma , làm bạn bao năm trời làm sao không hiểu được tính cách của nó chứ , cứ lúc nào đi theo nó là có trò hay và những nhiệm vụ với những bất ngờ thú vị thì ngu đâu mà không đi (^_^)

" Địa điểm ! Thời gian !" - nó chống hai tay nhìn nhỏ đang ngồi suy tư nhưng không mấy là an toàn mà là những trò phá hoại cũng hay .

" London ! Bây giờ , đi bằng trực thăng !" - nhỏ rời khỏi suy nghĩ của mình mà trả lời câu hỏi của nó .

" Ok ! Đi lun không cần đồ đạc !" - nó đứng lên mà lên phòng thay đồ tiếp sau nhỏ cũng vậy .

Cả hai gặp nhau tại sảnh nhà với nó bộ dạng rất chi là tomboy . Nó khoác trên mình chiếc áo choàng dài kiểu Hàn màu nâu xám , quần gió đen rộng để hoạt động cùng chiếc mũ lia trai đen có gắn dòng chữ " PLAY " trắng phía trước mũ , mái tóc đen tuyền được búi gọn còn nhỏ thì có vẻ cá tính với chiếc áo khoác đen , quần jean đen bó sát , cũng đội chiếc mũ lia trai giống nó với bộ tóc hồng nhạt được cột cao . Tiếng trực thăng kêu " Vù vù " đang trên rõ to nên cả hai cùng nhìn nhau cười rồi đi ra ngoài sân thì thấy cái dây có từng thanh sắt ở hai bên dây .

" Đi thôi !" - cả hai cùng nói rồi lên trên dây mà trèo lên .

Cả hai phải ngồi mất 4 tiếng đồng hồ ngồi trên trực thăng mà ê hết cả mông , khi đến nơi thì cả hai vui mừng mà chạy xuống luôn không giám ngồi trên đó nữa , mệt như cả người .

" Bây giờ mới có 6h P.M còn 3 tiếng nữa mới đến ! Thôi tao mày đi chơi trước đã !" - nhỏ quay sang nó mà rù rê , đúng còn tận 3 tiếng nữa cơ mà , vẫn còn sớm chán , phải đi chơi xả ga mới được .

" Ừm !" - nó tán thành vỗ hai tay đôm đốp , việc gì làm thì làm nhưng việc đi chơi thì nó không thể từ chối rồi . Hai kẻ ham chơi như tụi nó thì khéo có người rủ đi đâu nó và nhỏ đều nghe theo mà đi mất .

Nhỏ và nó đi chơi hết chỗ này đến chỗ khác mà không thể nào chán nổi vì Thủ đô London thật rộng lớn và đẹp làm sao , cả hai ghé hết quán ăn thì lại đến khu vui chơi rồi điểm cuối cùng dừng chân là tại tháp đồng hồ lớn nổi tiếng nhất ở London . Thế là hơn 1 tiếng đã trôi qua và tụi nó cũng tiến hành mà lên vào nơi hẳn chuẩn bị nhận chức .

" Đây là tập đoàn Vương Huy của mama hần !" - nhỏ đứng trước hàng rào sắt mà cười nhìn và giới thiệu cho nó biết .

" Woa tập đoàn ở Việt Nam đã lớn rồi mà ở đây lại còn to hơn !" - nó cảm thán mà nuốt nước bọt cái ực , phải nói ở đây thật đẹp à nha ! Hàng rào sắt bóng loáng với hai chiếc đầu sư tử bạc gắn loa phát thanh bên trong miệng nó . Bên trong là một đài phun nước thật trắng lẹ với hàng loạt những bông hoa khác nhau đang đua nở nhờ bàn tay của mọi người cùng nhau chăm sóc , diện tích của tập đoàn này còn gấp hàng 10 lần diện tích tập đoàn ở Việt Nam nữa chứ bảo sao nó không bất ngờ được .

" Ừm !" - dù nhỏ biết mọi thứ ở đây nhưng không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy nơi này , nó thật sự rất đẹp và cuốn hút mọi vị khách trong và ngoài nước khi đến đây .

" Vậy ta vào thôi !" - nó vui vẻ kéo tay nhỏ định đi vào trong cửa nhưng bị dừng lại bởi sức kéo của nhỏ kéo lại . Ở cái con này không biết nó có đi giúp mình không nữa , tại sao lại dừng lại .

" Khoan đã ! Xem này !" - nhỏ cầm một chiếc khăn đặt trong túi ra và ném thử vào hàng rào sắt thì thấy nó đen thui lại vì dòng điện trắng vàng đi xoẹt qua nó .

" Thas mày nha ! Nếu không chắc tao die rồi !" - nó cười mà không ra nước mắt khi nhìn thấy chiếc khăn đen thui kia . Nó mà cứ thế chạy vào vừa này chắc nó cũng nhập viện rồi mà công nhận cái hàng rào sắt này không biết tên nào chế tạo ra nhỉ thật là thâm độc mà .

Trong khi bên nó và nhỏ thì đang xoay sở thì chỗ của hần thì lại khác , hần đang nằm bệt suy nghĩ về nó trên giường êm áp .

" Hất xì Không biết đứa nào đang nói xấu mình nhỉ !" - hần đang yên đang lành bỗng dưng phải com cá và nhát khiến hần khó chịu , mà thôi bỏ đi hần đi sang đây rồi thì có cơ hội nào để nó nói xấu nữa đâu nên nó nói xấu cũng chẳng còn quan tâm nữa .

Trở về lại với tụi nó thì cả hai đứa sau khi trèo cây và nhảy qua an toàn thì tụi nó cùng vào được trong sân thành công . Trời đã tối dần rồi nên những vị khách cũng đã đến đúng hẹn , nó và nhỏ thì phải mang trên mình bộ quần áo lao công chứ nếu không muốn bị phát hiện . Nó và nhỏ đang đi qua đường tắt thì bỗng dưng gặp đàn chó với khoảng chục con cho hét hét với một con chó đứng đầu với đôi mắt đỏ ngầu chắc là con đầu đàn và con này được lai tạo với sói đây mà .

" OMG ! Chó kia làm sao đây !" - nhỏ kêu lên khi thấy lũ chó đang nhìn mình bằng ánh mắt giữ tồn lại còn sủa nữa chứ ! Nhỡ nó và nhỏ bị phát hiện thì làm sao !

" Nếu có số thì thoát thân được nếu không thì chịu chết thôi !" - nó bộ mặt ngoài thì lạnh thôi nhưng bên trong thì nó làm gì có cách nào cơ chứ . Nó đâu phải nhà huấn luyện chó đâu mà bắt chúng nghe lời được cơ chứ ! (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: First Kiss

Tụi nó đứng sát mép tường gạch , nhỏ và nó thật sự không biết làm gì nữa , muốn chạy không chạy được vì sao ư ! Vì cái chỗ chết tiệt này không có chỗ để thoát nữa rồi . Đang trong tình trạng không biết phải làm sao thì lại nghe thấy tiếng bước chân ai đó đang tiến đến phía tụi nó , cả hai vẫn đứng sát tường bình tĩnh . Bỗng dưng ai đó đã lôi cả hai vào trong khe nhà khiến cho tụi nó suýt kêu là nhưng may bị bịt miệng lại .

" Là tớ đây !" - giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ đằng sau tụi nó , một giọng nói quen thuộc khiến nó ngỡ ngàng .

" Là Phong !" - nó nhớ ra thì nhìn cậu mà cười . Lâu lắm rồi không gặp cậu , từ khi cậu đi thì cũng có nhiều việc xảy ra quá đi .

" Thôi tụi tớ không có thời gian đâu ! Dương đi thôi !" - nhỏ nhìn vào cái đồng hồ , cũng sắp đến giờ rồi , đứng đây tán gẫu nữa là lỗi công toi đó .

" À ...um lần sau gặp !" - lời nhỏ phát ra làm nó chạy thật nhanh theo nhỏ nhưng không quên để lại lời chào cậu .

" Ừm ... tạm biệt !" - cậu cũng chào lại với nụ cười buồn , cậu biết nó và nhỏ đến làm gì chứ , đã hơn 1 tháng trời qua rồi nhưng cậu không quên nó được . Mặc dù hôn thê của cậu có tính cách cũng giống nó với cô đẹp ngang ngửa nó nhưng cậu biết cô không phải nó . Gọi là hôn thê thế thôi chứ nhưng ngày nào cũng cãi nhau với cô ta . Nói vậy thôi nhưng cô ta cũng có nhiều điểm đáng yêu đấy chứ như đi giúp người khác hay là khi già bộ ngoan hiền trước mặt bama cậu chứ .

Về nhỏ và nó sau khi qua khỏi chiến trường chó thì tụi nó lại va phải cửa ai laze đỏ nữa chứ , nếu bị nó tia vào chắc cháy người mất .

" Mày đi đi ! Ở đây giao cho tao là được rồi !" - nhỏ đẩy nó lùi lại phía sau mà cười , nhỏ nhất định sẽ phá hết tất cả lũ cản đường này .

" Được không ?" - nó lo lắng nhìn nhỏ , nó biết nhỏ giỏi nhưng những cái máy laze này nguy hiểm lắm đó , nó không thể để nhỏ nguy hiểm vì nó được .

" Tin tao !" - nhỏ giữ một cái máy laze đang chuyển động kia mà nhìn nó cười , nhỏ biết có nhiều lắm nhưng vì nó đành chịu khó phá nốt thôi (-_-)

" Ừm cẩn thận nha !" - nó chạy đi khuất sau hàng cây thì nhỏ cũng bị bao vây bởi mấy con robot kia .

Chúng phát ra những cái laze màu đỏ hại mắt thì nhỏ cũng tránh bằng những động tác điêu luyện . Nhưng có thể tránh được mãi đâu , nhỏ đang thấm mệt thì bỗng dưng những chú robot kia dừng lại và cái laze màu đỏ trở thành màu xanh lam .

" Cẩn thận chứ em !" - giọng nói ai đó vọng lên khiến nhỏ phải ngoái nhìn theo về phía đó thì thấy một chàng trai có mái tóc xanh đậm với bộ vét đen trông rất bảnh trai và trưởng thành đang cầm cái kim lắc lư bên cạnh ổ cắm những con robot laze .

" Anh Thiên !" - nhỏ chạy ra mà ôm chầm lấy anh , anh thật quá đáng mà , đi đến anh mà không rủ nhỏ theo mà bắt nhỏ phải đi tìm

" Thôi nào ! Cho anh xin lỗi !" - anh kéo nhỏ ra khỏi người mà xoa đầu nhỏ . Anh biết nhỏ đang suy nghĩ gì chứ , ở bao nhiêu lâu không biết nhỏ nghĩ gì mới là lạ .

" Anh quá đáng lắm ! Huhu !" - nhỏ đâm mạnh vào người anh , rồi sau đó ôm thật chặt , gục mặt vào lồng ngực săn chắc của anh mà khóc .

" Anh xin lỗi !" - anh ôm chặt nhỏ vào lòng , anh biết nhỏ sợ cô đơn lắm chứ . Tuy nó là con bạn thân nhất của nhỏ nhưng từ khi yêu anh thì nhỏ đã có anh làm điểm tựa nên lúc nào anh cũng ở bên nhỏ nhưng lần này đột ngột anh đi mà chỉ gọi điện cho nhỏ khiến nhỏ phải bực .

Thấy tiếng khóc chưa được dừng thì anh kéo nhỏ ra khỏi vòng tay mà tiến khuôn mặt của anh áp sát mặt nhỏ và môi chạm môi .

Nụ hôn đầu cái first kiss của cả hai .

Nhỏ mở to mắt trong làn nước mắt nhìn người trước mặt đang hôn mình , nhỏ tuy bất ngờ nhưng vẫn nhắm nghiền mắt lại mà đáp trả nụ hôn ngọt ngào này . Nụ hôn vội vã vì đó là nụ hôn đầu của cả hai khiến cho quang cảnh thêm phần hạnh phúc .

" Anh yêu em !" - anh quyến luyến rời đôi môi đỏ mọng của nhỏ mà ôm lấy nhỏ trong vòng tay ấm áp .

" Em cũng yêu anh !" - nhỏ cười hạnh phúc , thế là đủ rồi , nhỏ chỉ cần anh ở bên mà thôi .

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mây ! Mây Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thách Đấu

Nó chạy nhanh vào trong tập đoàn to tướng , nó vừa chạy vừa tìm hình bóng quen thuộc . Đang chạy đi tìm người trong hàng tá căn phòng này , lại còn phải che mặt bằng chiếc mũ lia trai lao công khó nhìn này nữa chứ nhưng có còn hơn không , hàng loạt bước chân của ai đó đang chạy tới về phía nó .

" Cậu gì ơi ! Cho tôi hỏi ?" - tên đó vừa chạy đến vừa lên tiếng khiến nó phải giật mình mà quay lại .

" Gọi tôi !" - nó nhìn xung quanh thì không thấy ai cả vì ở đây rất vắng mới bắt đầu suy cho cùng thì là gọi nó . Không biết có bị phát hiện không đây , mong rằng đừng hỏi gì thêm nữa .

" Cậu Cậu có thể đưa cái này cho Vương Huy Nhật được không ?" - tên đó đưa cái giấy gì đó trước mặt nó và hơi bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt của nó . Ôi sao giống con gái vậy trời ! Đôi mắt lá liễu to tròn , làn da trắng nõn cùng với đôi môi đỏ mọng nữa chứ , nhưng nhìn nó cũng giống một hotboy đấy chứ ! Sao phải đi làm lao công vậy nhỉ ???

" À tôi mới tới nên không biết phòng cậu ta ở đâu ! Mà tôi cũng đang cần tìm phòng đó ! Anh có biết không ? Chỉ tôi với !" - nó áp úng cũng trở nên nài nỉ một cách trời chày , bây giờ không có thời gian tìm phòng nữa thôi đành phải hỏi rồi đến khuyên thôi.

" À ... phòng 1302 ! Chuyển cái này giùm tôi nha !" - anh trả lời rồi bảo nó chuyển hộ túi màu nâu mun , Cái này là quà tặng sinh nhật lần thứ 17 của hắn và lại cái này là của thằng Thiên mà . Lúc này , vừa mới gặp ngoài kia bảo bạn chút việc nên bảo gửi hộ túi quà này cho người nào tên Hàn Dương rồi gửi cho hắn nhưng thôi gửi lun hắn cho nhanh , lòng vòng chi cho khổ . Nhưng ai biết đó là nhỏ chuẩn bị ^o^ .

" Thas nha !" - nó nhanh túi nhanh rồi đi nhưng không quên miễn phí nụ cười vui vẻ cho người ở lại mà không biết hậu quả rằng đã làm đồn tin người ta .

" Ôi ! Kawaii !" - anh là người Nhật nên cũng khen bằng tiếng mẹ đẻ thôi , anh nhìn lại rồi lại gõ gõ vào đầu mình mấy phát rõ đau .

" Cậu ta là con trai mà !" - anh vỗ vỗ vào mặt mình rồi quay lưng đi .

Về nó , sau khi biết được số phòng thì cũng chạy đến được an toàn . Nó không cần gõ cửa mà đập luôn cửa phòng mà không cần gõ cửa (Tội cánh Cửa) . Khi đi vào thì thấy hắn đang nhìn bầu trời đầy sao với một thành phố náo nhiệt cửa sổ mà không quan tâm người đến là ai , người phá hỏng cửa là ai .

" Có người gửi mày cái này !" - nó tiến đến gần hắn cùng nhìn qua khung cửa , một thành phố London đẹp làm sao , nhất là cái tháp đồng hồ kia , nó tuy cổ nhưng được làm mới lại do những người ở đây .

" Để đó đi !" - hắn không màng đến giọng nói đó là của ai . Hắn nhận ra giọng nói của nó nhưng hắn nghĩ là nghe lầm , nó làm sao mà đến đây .

" Hãy trở về VN đi !" - nó quay sang nhìn hắn , nó chỉ còn 15' thôi , phải tận dụng thời gian thôi .

"Mày đến đây làm gì?"- hấn lại nghe được giọng nói đó tiếp thì quay lại xem ai . Gương mặt nó đang trước hấn khiến hấn phải to tròn mắt . Nó đến thật sao ! Khó tin thật !

"Đến để lời mày về VN ! Thăng trời đánh !" - nó đứng trước mặt hấn mà quát lớn nhưng may những người ở đây đi hết rồi còn lại mình hấn và nó .

"Thời gian sắp đến rồi ! Làm sao tao về được !" - hấn nhìn lại cái đồng hồ trên cổ tay mình mà nhìn nó cười buồn .

"Vậy cho tao một điều kiện cuối cùng !" - nó không quan tâm nụ cười của hấn hiếm thấy như thế nào nữa nhưng nó phải lời được hấn về .

"Được !" - hấn chấp nhận nhưng có chút buồn buồn , nó bỏ cuộc dễ dàng vậy sao , nếu nó cứ cản hấn lại thì có thể hấn sẽ bỏ đi mà cho cái lễ nhận chức này được hủy bỏ .

"Tao thách đấu với mày , thi chạy xe Lambor phân khối lớn xem ai đến tháp đồng hồ kia trước . Nếu mày thua thì phải về VN cùng tao !" - nó thách đấu hấn , nó biết hấn chạy xe giỏi nhưng cái vụ trở hấn về nhà cũng đâu đến nỗi tệ .

"Được ! Tao chấp nhận lời thách đấu ! Nhưng nếu mày thua thì phải đi chơi với tao vào Chủ Nhật tuần sau !" - hấn chấp nhận mà vận ngược nó , thách đấu một cái gì luôn có cái giá của nó chứ .

"Được ! Sinh nhật vui về !" - nó cười mà tặng hấn một chiếc bông tai khuyển bạc có hình đôi cánh của ác quỷ nhưng nó lại là màu bạc .

Và rồi túi quà cũng đưa đến nhanh chóng và nó kể lại câu chuyện trong thời gian ngắn gọn nhất . Hấn nhận quà nó và được nó đeo lên bên tai trái vì nó biết hấn có lỗ khuyển tai bên trái nên mới tặng hấn bông tai đó .

Cuộc đấu ai sẽ thắng đây ?

Hấn có trở về cùng nó hay không ?

chỉ có hấn mới quyết định được !!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua

Hôm nay mình viết với một lời " Chúc mừng năm mới " .

Hãy quên chuyện buồn năm cũ , xua tan sự xui xẻo và bước đến năm nay với một niềm vui mới .

Chúc tất cả sang năm mới chăm ngoan học giỏi và gặp nhiều may mắn nha !!!^o^^_^

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chuẩn Bị Quà Valetine

Ban đêm lộng gió nhưng đây buổi giá , nó mang chồn vện trên người chỉ là bộ đồng phục lao công với chiếc mũ lia trai xám xanh để che đi mái tóc dài đen tuyền được búi lên gọn gàng , đôi mắt hạt dẻ vui vẻ giờ đây chờ nên ít nói , đôi giày thể thao đen còn hằn thì mang trên mình bộ vết đen lịch lãm , mái tóc hung đỏ mượt có mái che một bên mắt đậm chất lạnh lùng và tàn khốc với đôi mắt xanh sẫm không thấy đáy . Cả hai cùng chạy ra gara lấy đại một chiếc xe có phân khối lớn rồi cùng chạy xe ra ngoài với vận tốc kinh hoàng . " Dừng lại !" - vì tiếng xe phóng quá lớn gây chú ý cho những cận vệ canh gác ở đây , tất cả chạy rất nhanh về phía nó và hấn nhưng luôn phải tránh đường với vận tốc chết người của hấn mở đường cho nó chạy ra .

" Đi thôi !" - hấn quay lại một đường khúc cua mà kéo nó từ xe này lên xe kia khiến nó suýt ngã , hấn muốn nó ngồi lên xe vì mới bắt đầu trò chơi hấn đã coi là hủy bỏ rồi . Hấn sẽ bỏ cuộc nhận chức này mà thay vào đó sẽ chơi tối cùng nó hôm nay .

" Ừm " - nó suýt rớt tim ra ngoài với cái cách hấn lôi nó lên xe , qua được chỗ này nó sẽ cho hấn biết tay . Hừ ,,,, nó luôn là người bị ức hiếp không à ! Phải thách đấu với hấn bây giờ lại còn ngồi chung xe ! Mà thách đấu , ơ không lẽ hấn không đấu sao mà để nó ngồi chung xe cơ chứ . Mà thôi vậy , ngồi cùng hấn chắc chắn sẽ có điều thú vị gì đó .

" Thôi không cần đuổi theo !" - papa hấn ra bảo cái lũ lâu la kia sau khi bóng dáng của cả hai biến mất hòa vào dòng người ngoài kia, ông đã hiểu hấn còn được vui vẻ với tuổi 17 của hấn chứ . Không nên ép buộc hấn nữa còn chức này thì vẫn pama hấn tiếp quản , cả anh và hấn đã phải cô đơn từ nhỏ và không có tình yêu thương hơi ấm từ gia đình . Chính vì vậy nên pama hấn phải bù đắp nỗi khát khao tự do cho cả hai .

Nó đang ngồi đó mà bám vào đuôi xe vì nó không có quyền gì để ôm hấn cho chắc cơ chứ , hấn thì đang cau mày không lẽ nó không sợ tốc độ chạy xe này của hấn ư thôi thì hấn cho chạy nhanh thêm . Nhưng hấn đâu có biết nó đang tái xanh mặt với cái tốc độ đó chứ , nó lần trước đã chạy xe thể còn nhanh rồi thể mà lần này hấn lại chạy xe nhanh như gấp 3 -4 lần nó chạy vậy nhưng nó vẫn quyết định sẽ không ôm vào hấn , nếu ôm thì ngang nào nói cho mọi người biết nó đang sợ cơ chứ . Hấn chạy thật nhanh chẳng mấy chốc đã đến cái tháp đồng hồ London , hấn biết vậy nên phanh gấp thật nhanh như muốn xé toạc cơn gió vậy , bánh xe ma sát mặt đường mà tạo ra một đường lửa khét khiến nó mất đà mà đập thẳng vào tấm lưng to lớn đang trước kia .

" Đi chơi thôi !" - nó vừa định thần lại thì mới phát hiện ra đây là trung tâm của thủ đô nên chắc có nhiều thứ chơi , chỉnh tề lại cái mũ với bộ đồ sau đó nó kéo hấn ra khỏi xe mà kéo mất dạng lun .

" Mày đi chơi đi ! Tao ra chỗ kia một lát , chơi chán thì gặp nhau chỗ tháp đồng hồ kia nha !" - hấn chỉ thị nói với nó rất trôi chảy khiến ai khó có thể phát hiện hấn định đi đâu và làm gì .

" Ừm ! Tao đi trước !" - nó có chút buồn buồn nhưng cố không biểu hiện ra ngoài , hấn dẫn nó đi mà lại không muốn đi chơi cùng nó sao . Không lẽ với tư cách bạn bè cũng không được sao , đau thật mà ! Tại sao chuyện đó qua lâu rồi mà mãi không quên được chứ ?

Sau khi hấn đi khuất thì nó cũng quyết định ngồi chỗ ghế đá gần đó chờ hấn , nó mua hết đồ này đến đồ khác và ăn đến no căng bụng với lại chờ hấn lâu quá khiến đôi mắt nó nhắm tịt lại . Cũng đúng thôi đã hơn 2 tiếng rồi , còn 30' nữa là đến 12h rồi mà hấn chưa về , thôi thì đánh 1 giấc đã . Nó nhắm mắt lại và ngủ nhưng khoảng 20' sau thì nó bị tỉnh giấc bởi mùi thơm của món ăn nào đó ngay bên cạnh mình , khi mở mắt ra thì thấy hấn đang ở trước mặt nó mà cười , khoảng cách hai mặt rất gần nhau khiến nó đỏ mặt nhưng hấn thì lại có vẻ rất thoải là bình thường .

" Tao tưởng mày chết ở đâu rồi chứ !" - nó tránh mặt hấn mà ngóc đầu dậy rồi giật cái túi ăn trên tay hấn mà cho vào miệng nhai nhòn nhòn mà bỏ mặc hấn lun

" Kem nè !" - hấn đưa trước mặt nó là cây kem socola ngon tuyệt , hấn biết nó thích kem nên hấn mua về , thật ra từ nãy đến giờ hấn vẫn cứ đi tìm quà tặng mãi nhưng không biết mua cái gì ngoài cái dây đeo điện thoại cơ chứ vì hấn biết nó đã có chiếc điện thoại hấn tạo ra nhưng không biết nó còn giữ hay không nữa (_ _). Nhưng thả có quà còn hơn không có ! Hazz

Chắc mọi người đang thắc mắc là ngày gì mà mua quà đúng không , sinh nhật hấn vào ngày 13/2 còn sau ngày đó là 14/2 là valentine đó nên hấn mới mất công đi mua quà chứ .

" Thas nha !" - nó cầm cây kem mà ăn ngon lành trong khi đó hấn không biết tặng nó ra sao . Có đồ ăn là phải ăn chứ , hơi đâu mà suy nghĩ việc khác làm gì cho khổ cơ chứ .

Liệu hấn có dám tặng không ?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bây Giờ Tao Nói Yêu Mày ! Mày Đã Tin Chưa ! (End)

Gió đông lạnh buốt ở London khiến cho những con người ở đây phải chạy về nhà ngồi bên lò sưởi, nó và hân cũng không ngoại lệ. Nó chỉ mang trên người mỗi bộ đồng phục lao công thôi còn hân thì có bộ vét, nói bộ vét là thể thôi chứ thật ra hân cũng đang run vì lạnh nhưng cố gắng tỏ vẻ ở đây rất ổn bình thường. Hân thấy nó đang co ro ngồi ghế đá bên còi áo ngoài của mình ra mà đưa cho nó. " M...Mày mặc vào đi kẻo lạnh !" - hân một tay đưa áo cho nó còn một tay thì để sau đang giữ chiếc dây, mặt hân đỏ dần mà cũng đứng thôi đây là lần đầu tiên hân đối xử với con gái thế này đó.

" Mày... hong lạnh... à ? Mà mày sao thế kia ! Ở đây đâu phải vì sóng đâu mà mặt đỏ như mới vào lò thế kia" - nó ngạc nhiên ngóc đầu dậy mà nói run cầm cập vì lạnh và cũng không quên nhìn hân bằng cặp mắt to tròn ngây ngô khiến hân đỏ mặt thấy rõ lun.

" Mày thì đang run như sấy kia ! Mang vào nhanh cho tao, không thì tao cắt lưỡi mày đấy ! Con khùng !" - hân không đòi co với nó nữa mà đang bình thường chuyển hóa thành giận lun và ném cho chiếc áo vào người.

" Mang thì mang ! Cần gì phải nóng thế mày !" - nó bụm môi chu mỏ lên nói nhưng không quên mặc chiếc áo vào, nó không mặc chắc bị cắt lưỡi thật đó. Không nên đùa với con quỷ thì hơn.

Nó vừa mang áo vào người xong thì bỗng dưng có cái vật gì đó sáng lấp lánh trước mắt nó, đơ lại nhìn cái dây treo điện thoại. Nó thật sự rất đẹp, chiếc dây có hình ngôi sao với một màu xanh trong suốt, bên trong nó là một viên pha lê chứa đựng những giọt nước màu đỏ ngọc, sợi dây treo màu trắng xanh gần tương đồng với màu của ngôi sao nên rất khó để phát hiện đó là sợi dây treo điện thoại.

" M...mày thấy thích thì tao tặng mày !" - hân thấy đôi mắt nó sáng trưng như đèn pha nên cũng có thể tặng nó dễ dàng hơn.

" Thích Mà mày nói gì cơ tặng ???? Đây phải sinh nhật tao !" - nó cầm lấy chiếc dây mà xoa xoa vào mà coi như đó là vật quan trọng của mình, vừa nhớ lại chữ tặng của hân là nó ngừng lại mà nhìn hân đầy những dấu hỏi chấm to tổ chảng trên đầu.

" Thôi tao không vòng vo nữa ! Mà...y c...ó thể ... hẹ..n hò v...ới ta..o đ...ược kh..ông !" - lúc đầu có vẻ rất trôi chảy nhưng đến cuối cùng thì ấp úng như một đứa trẻ đang luyện nói bo be vậy.

" Mày nói hẹn hò !" - nó mở to mắt nhìn hân, cái thằng bạn lạnh lùng, ít nói, máu lạnh như con quỷ của nó đây sao. Chắc hân không phải nói vậy đâu nên cứ hỏi lại cho chắc.

" Ừm !" - hân chỉ có thể nói vậy được thôi vì hân không thể nói lại được nữa, lần này chắc chắn hân sẽ không buông nó ra khỏi lòng bàn tay mình nữa đâu mà mặt đối mặt nói cho rõ thôi.

" Hahahaha ! Hẹn hò M..ày đ..a..ng thươ..ng h..ạ..i t..ao sa..o !" - nó cười lớn sau đó gục mặt xuống và từng giọt nước ở đầu đó đang từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đường lạnh. Hân đang thương hại nó vì đột tỏ tình không thành công với hân đó sao, hân coi nó như là một cái đồ chơi cho hân sao hay hân muốn nó yêu hân xong hân lại đá nó đi sao. Tại sao ??? (T-T)

" Không phải ! Những điều đó tao nói thật !" - hân thấy đôi mắt kia trở nên ướt đẫm nước và đôi mắt đó bây giờ trở nên rất sâu thẳm và xa xăm như đang đi vào một con đường mê cung dễ lạc đường nào đó.

" T..ao không mu..ốn ng..he ! hix hix !" - nó vẫn giữ chiếc dây hân tặng lấy tay ôm đầu mà chạy thật nhanh đi để không muốn hân nhìn thấy nó yếu đuối, nó không muốn nghe hân nói gì nữa. Chắc hân nói để an ủi và thương hại cái trái tim đang rỉ máu bên trong kia của nó.

" Nghe tao giải thích đi !" - hân chạy thật nhanh đuổi theo nó muốn giải thích mọi thứ cho nó biết về tình cảm của hân dành cho nó.

Hân chạy nhanh hơn nó nên dễ dàng mà đuổi kịp và đứng trước mặt nó còn nó chỉ biết khóc và chạy thôi nên không quan tâm phía trước mình là cái gì nên đã đâm thẳng vào người nó mà không thương tiếc gây ra một tiếng động rất vui tai " Bụp "

" Hơ !" - nó ngạc nhiên vì sao nó không thể di chuyển được nữa mà vướng vào một bức tường thì rần chắc nên nó đã ngóc đầu lên xem vật đó là gì thì thấy hân đang ôm chặt nó vào lòng.

" Tao sẽ chứng minh ! Điều tao nói là sự thật !" - Hắn tiến dần khuôn mặt của mình đến gần khuôn mặt nó cách khoảng 3 cm thì nói nhỏ và phả từng hơi thở ấm nóng vào mặt nó khiến nó đỏ mặt .

Nó định cúi mặt xuống để tránh khuôn mặt đó nhưng hắn đâu có dễ dàng để con mồi chạy thoát chứ nên đã dùng một tay của mình mà giữ lấy khuôn mặt của nó khiến nó không thể nào di chuyển được nữa vì bị ôm chặt nên hai tay không thể đẩy nên đã thành hoàn cảnh mặt đối mặt với hắn . Khuôn mặt hắn đã gần chạm mặt nó thì thấy nó nhắm chặt mắt vào không muốn thấy cảnh này nhưng vì hắn đã muốn chứng minh nên đã mặt đối mặt và môi chạm môi . Đôi môi đỏ mọng của nó làm hắn càng thêm thích thú và kích thích hắn thêm nên hắn đã chiếm trọn đôi môi anh đào đó , khi thấy nó bị ngộp thở vì thiếu oxi thì hắn mới quyến luyến rời khỏi môi nó mà ôm chặt nó vào lòng .

" Bây.... giờ ! Tao nói yêu mày ! Mày đã tin chưa ?"- hắn nói nhỏ nhẹ vào vành tai của cơ thể nhỏ nhắn đang trong lòng hắn , đây là cách chứng minh của hắn có thể để nó bình tĩnh lại và tin hắn nên nếu nó vẫn chưa tin thì hắn đành chịu mà theo đuổi nó lại từ đầu .

" Ừm ! T...ao t...in m...ây !" - nó khóc hạnh phúc trong lòng hắn , không có gì hạnh phúc bằng lúc này đối với nó . Nó muốn tất cả mà nó đang có hiện tại sẽ đừng rời xa nó , chỉ cần có gia đình , bạn bè và nhất là người đang trước mặt nó đây luôn ở bên nó thế này là đủ rồi .

Cả nó và hắn cùng đứng giữa dòng đường mặc những cơn lạnh đang làm thấu lạnh đến xương tủy của những con người ở đây nhưng đối với cả hai thế này là ấm áp và hạnh phúc rồi .

Con đường mai sau của họ sẽ ra sao ?

Tự họ có thể quyết định con đường dành cho mình !

Vì họ đã có những thứ họ muốn và được bên nhau !

~~~~~ END ~~~~~

Câu chuyện đã đến hồi kết ! Một cái kết đẹp cho họ đúng không mọi người (^_ ^)

Rất cảm ơn mọi người đã theo dõi diễn biến và ủng hộ câu chuyện trong thời gian qua .

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ngoại Truyện 1: Trục Trắc Kết Hôn

Từ cái ngày mà cả đám tụ tập nhận ra tình cảm rồi bày tỏ cho đối phương biết và nhận được một kết quả ưng ý như bản thân mong muốn. Giờ đây những cô cậu nam thanh nữ tú từ buổi thời nào giờ không còn nữa mà thay vào đó là bộ mặt chững chạc trưởng thành hơn trước rất nhiều. Tuổi thanh xuân sắp sửa tắt đi trong tấm thân mỏng manh dễ vỡ của con nào đó. Tuổi 23 đẹp vậy mà, chơi chưa xong, việc làm chưa có mà giờ đây bị ba mẹ đuổi lên xe hoa, người mình yêu thì bắt đi lấy chồng. Cuộc đời thật bất công mà!

Một cô gái một mình đơn độc giữa căn phòng nhỏ chống rỗng chỉ còn lại bộ make up nhạt nhẽo. Mái tóc dài hồng nhạt được chỉnh sửa một cách gọn gàng, hai bên đầu hất gọn những lọn tóc dày lên trên gần đỉnh đầu mà búi gọn, phần còn lại được làm xoắn nhẹ mà buông ra phía sau một cách tự nhiên, phần mái được làm phồng cụp để che hai bên thái dương một ít tóc xoắn cụp vào hai bên má, làn da trắng, đôi môi hồng tươi, đôi mắt ngọc bích đã tạo

nên một con búp bê hoàn chỉnh. Chiếc váy trắng tinh lộng lẫy của nhò hôm nay được chính do mẹ nó thiết kế, áo có ba chiếc dây nhò tách rời nhau ở một bên vai để giữ lấy cơ thể, phần trước được đính trên mình là những sợi kim tuyến lấp lánh nhò từng chừng như đã ẩn sâu sau màu váy trắng rồi, trước bụng là chiếc thắt lưng màu bạc tôn lên điểm tương đồng với chiếc váy. Và nó được thiết kế cũng chỉ ngang đầu gối thôi để tiện đi cho dễ dàng nhưng ai ngờ được đằng sau nó là một lớp vải bông nữa chèn ngang hông thuận về phía sau, đôi giày búp bê hồng phấn không chề vô đâu được tuy có duy nhất một chiếc nơ đỏ hồng làm điểm nhấn. Thật may hiện giờ đang là mùa thu nên không thấy lạnh là bao nhiêu, làn da trắng hồng với khuôn mặt bầu bĩnh đã khiến cho không khí trở nên bay bổng hơn. Gọi chung hôm nay Nguyệt Khánh nhà ta phải lên thớt rồi, à mà nhầm, lên xe hoa mới đúng.

"Mồ..... Sao chán vậy nè! Không ai nói truyện, không ai hỏi han, không ai quan tâm. Chẳng lẽ mình là nhân vật bị lãng quên hay sao?"- khóc rờn ra nước mắt, nhò méo xị mặt mà than vãn, mà cũng đúng thôi căn phòng chỉ còn mình ta với ta mà thôi còn đũa nào nữa đâu. Thật buồn mà!

"Anh sẽ không để lại ....."- giọng nói đầu đó vang vọng đầu đây khiến mắt nhò sáng long lanh, tưởng chừng như là người nhò muốn làm nũng nhất thì bắt ngờ câu nói cất lên tiếp:

"Cái con bỏ bạn lên xe hoa trước tao đâu nhá!"- mái tóc đen tuyền được thả buông, đôi mắt hạt dẻ với bộ đồ là chiếc áo sơ mi trắng, quần váy đen ngắn đến đùi và chiếc áo dài kẻ sọc caro cột ngang hông, đôi giày thể thao đen tạo nên phong cách cá tính nhưng đầy cuốn hút bởi gương mặt cute trời ban của nó. Chủ nhân giọng nói đứng dựa mình vào cửa phòng cười nhẹ nhìn nhò sau câu nói đó.

"Tao biết chỉ có mày không bỏ tao thôi!"- nhò bay đến chỗ nó mà ôm chầm lấy con bạn thân chí cốt của mình, mặc cho trên mình cứ ôm đã rồi tính.

"Hơ... Rách váy mẹ tao giờ con kia!"- nó bất ngờ ngỡ ngác nhưng cũng ôm lấy nhò, qua ngày hôm nay thôi là phận làm con gái chưa lần lên xe hoa sẽ tan biến rồi. Thôi thì chúc nhò hạnh phúc, cười nhiều là nó cũng thấy vui rồi.

"Mày cứ nói không rách đâu mà lo! Đây nè, tao thử cho mày xem!"- nhò buông nó ra lẽ lười nói. Váy mẹ nó thiết kế đâu dễ dàng gì mà rách được ngoại trừ nó hàng fake thôi ^^

"O con này, trôi hết son giờ!"- nó vẫn có thể diễn sâu tình bơ sau câu nói đó được, không thể chê được bởi hiện giờ nó cũng là một diễn viên nghiệp dư đó thôi, tuy không phải ngoài mặt nhưng phải công nhận một điều nó có tài diễn xuất lắm chứ.

"Hử!"- đang nói về chủ đề này lại bay sang chủ đề kia, dường như hai đũa gặp nhau không ồn ào không phải tội nó cũng nên. Haizz! Nhò quay mặt bỏ đi mà không quan tâm bản thân đang đi đến đâu về đâu.

"Búp.....Roạt"- kết quả là đây, chân cứ thế mà vương phải cái ghế đang ngáng đường may mà khi sắp hôn đất mẹ thì nhò đã kịp chống tay mà đẩy mạnh cơ thể đứng dậy, cứ thế kê cả cái ghế cũng bất nạt nhò nhưng đây không phải vấn đề là lúc đó đuôi váy cứ thế vương vào mà dần dần lìa ra khỏi chiếc váy không thương tiếc.

Nó thì này giờ chậm tiêu không hiểu cái gì xảy ra thì bỗng dung hình ảnh chiếc váy thân thương bị tã tời thấy mà thương khiến nó bùng tình.

"Thấy chưa tao bảo mày rồi!"- nó không biểu cảm mà mắng thăm cái tội hậu đậu của nhò trong khi không biết ai hậu đậu hơn ai đâu.

"Mày ơi! Làm sao đây?"- lần này thì coi như xong với nhò rồi, cười cũng không cười được nữa rồi. Trong khi sắp đến giờ làm lễ thành hôn rồi còn đâu, làm sao đủ thời gian để sửa lại cơ chứ. Rách nhò thì không sao đây lại gần như mảnh phía sau lìa khỏi thân nhò rồi.

"Tao không biết nữa"- giờ kể cả nó cũng rối rồi, thật ra nó có nhiệm vụ vào đây là để gọi rồi đi cùng nhò ra sau cánh gà chứ ai dè nói chuyện một lúc xảy ra chuyện này thì giờ lâu lại càng lâu thêm rồi.

Trong căn phòng thì thế này đây, còn về bên ngoài thì tại một nơi nào đó. Một chàng trai với mái tóc ánh kim được vuốt keo ngược để lộ vầng trán cao với khuôn mặt điển trai cùng bộ vét trắng càng thêm lịch lãm, đôi mắt xanh sẫm thì cứ nhìn sang chàng trai với mái tóc hung đỏ để mái ngố lạnh lùng đang đeo headphone mà nhìn chàng rề kia bằng cặp mắt đồng màu mà lắc đầu ngao ngán.

"Thấy anh để kiểu này đẹp hay kiểu kia? Hay lấy cái này, mà thôi cái này đi, mà không cái kia.....bla....bla!"- Hoàng Thiên cứ hỏi thẳng em tội nghiệp của mình suốt mấy tiếng đồng hồ rồi đến hần còn phải thấy chán không muốn quan tâm nữa.

"Em nghĩ anh nên làm mỗi thứ một ít!"- hần vẫn lạnh lùng ít nói như ngày nào, dường như từ hồi đó hần cũng không thay đổi là bao nhiêu nhưng cũng chẳng sao bởi bản tính hần vốn vậy rồi mà. Lúc ân cần thì sẽ quan tâm lúc nào không nên thì hần sẽ lại trở về trạng thái lạnh lùng. Hần như được lập trình sẵn vậy!

"Hơ.... Chú em nói vậy khác gì bảo anh lại tạp! "- Một lúc sau anh mới bắt đầu ngó ra có gì đó sai sai quay sang nói hần thì không biết từ khi nào hần đã mất hút rồi! Trời, có mỗi ngày cưới thôi mà bận ghê!

Vậy là mỗi người một việc!

Mỗi người một nơi!

Liệu lễ thành hôn có diễn ra suôn sẻ không ?

Nhỏ và nó sẽ xử lý bộ váy đó như thế nào khi đó là bộ duy nhất ?

Tất cả sẽ dẫn được hé lộ ^^

Ngoại truyện đây m.n ơi! Lâu lắm rồi không thêm tác phẩm nào mới giờ mình quyết viết ngoại truyện theo ý muốn m.n nè!!! Mong m.n vẫn sẽ ủng hộ mình và cho mình những lời nhận xét tận tâm nha !!! Chúc m.n đọc truyện vui ^^

-----by: Mikageza -----

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện 2: Làm Vợ Anh Nhé!

Trong một căn phòng không mấy rộng rãi, hai cô nàng nào đó đang hì hục làm gì đó. Cô gái với mái tóc dài đen tuyền được buông thả mượt mà, đôi mắt hạt dẻ đang tập trung vào điều gì đó. Còn cô nàng người lai bên cạnh chỉ biết chờ đợi vào điều gì đó ở nó mà thôi. Hiện giờ, trên người nhỏ chỉ còn lại chiếc áo kẻ sọc caro của nó, may mà chiếc áo cũng là dạng thân dài nên cũng che đi phần nào trên cơ thể cần che.

"Xong chưa mày!"- nhỏ ngó ngang dọc xem nó đang chỉnh sửa chiếc váy ra sao à mà đâu đang phá hỏng nó thì đúng hơn. Quả không hổ danh tên con phá hoại!

"Mày cứ ngồi yên tại chỗ đi, sắp xong rồi!"- nó vẫn miệt mài cắt cắt gì đó, mẹ nó là một nhà thiết kế sinh ra đứa con gái không phá cách thì sao là con bà :)) Cố lên !!!

Nhỏ nghe theo mà ngồi chờ một lúc, lát mà không có váy chặc ra ngoài kia làm người dự tiệc anh chứ đâu phải là cô dâu của anh nữa. Haizz! Biết vậy nghe theo nó là được rồi!

"Xong, xem thành quả tao tuyệt vời không nè!"- nó nhấc chiếc váy lên mà cười tít mắt. Nhìn đi nhìn lại phải công nhận bản thân khéo tay quá!

"Woa, con nhà tao mẫu có khác! Tao nhận!"- nhỏ bất ngờ không tin vào mắt mình nữa rồi, chớp chớp cái mắt rồi quay sang con bạn của mình thấy nó cười nhỏ cũng phải cảm thán. Bây giờ mới biết nó có mắt thẩm mỹ sáng tạo đấy!

Chiếc váy trắng tinh khiết dài giờ được nó làm thành một bộ trang phục công sở rất đẹp mắt, vận dụng tám vải trắng bông sau váy nó là đã cắt ra rồi thay vào vị trí váy xòe bây giờ và từ chiếc váy xòe gần đầu gối đã rời khỏi đó mà được tạo thành chiếc áo khoác người ngắn lấp lánh những hạt kim tuyến :) chiếc thắt lưng màu bạc có nhiệm vụ giữ ống váy trắng bông kia. Giờ bộ váy đã được hoàn thành trong 40' đồng hồ. Và nhiệm vụ hai đứa bây giờ là thay đồ đi đến chỗ dự sao cho kịp lúc.

"Thôi không cần phải khen nữa! Thay đồ rồi đi nhanh. Tao có nhiệm vụ đưa mày đến trong 1h đồng hồ và hiện tại còn 10' đếm ngược!"- nói rồi nó đẩy con bạn vào thay đồ rồi cả hai kéo nhau đi.

Đám cưới con bạn vậy đó, nó vẫn phong cách cá tính như ngày nào. Người ta thì càng lớn càng ra dáng riêng nó ra cái dáng này từ trong bụng mẹ rồi. Yêu điệu ư? Thực nữ ư? Có đấy! Nó có mặc đấy nhưng tiếc bản chất lại không phải vậy.

-----Tại nhà thờ -----

Không gian trở nên yên lặng từ khi nào, khách đã đến dự, ba mẹ ba bên đã ở đây, chú rể đã có mặt, nhưng riêng cô dâu thì không thấy đâu. Chẳng lẽ

một cái đám cưới mờ ra để chơi à! Ai cũng trở nên yên lặng khi thấy được khuôn mặt anh trong bộ đồ trắng lịch lãm dần dần bị nhiễm lấy ám khí kia. Chẳng lẽ anh đang tức giận? Không phải anh giận mà là anh đang lo lắng cho nhỏ! Hàng ngàn câu hỏi đặt ra, không lẽ nhỏ đã gặp chuyện sao? Nhỏ giờ đang làm gì? Ở đâu? Bình an không?

"Không sao đâu anh hai! Hãy nhớ Dương nó có vô!"- hấn vỗ vỗ vào bả vai anh trai mình mà giúp anh dịu đi phần lo lắng nào! Nói vậy thôi chứ hấn cũng lo lắng lắm. Mặc dù đã 7 năm trôi qua rồi! Nhưng hấn biết nó vẫn như là một đứa trẻ vậy vẫn không lớn lên được ít nào từ ngày hấn đã chịu chấp nhận tình cảm của chính bản thân mình với nó.

7 năm trôi qua thật nhanh! Tất cả như một đoạn băng ghi hình trôi nhanh vậy.

7 năm với những cảm xúc,

7 năm cùng với tình yêu,

7 năm ghen tuông có, vị tha có, rắc rối có, giận hờn có.

Tất cả đã nằm gọn trong con số 7, nhưng con số đó đã tạo nên tình yêu của cả hai trở nên ngọt ngào hơn, quan tâm hơn và đặc biệt là tin tưởng nhau hơn. Tình yêu mãi mãi là vĩnh cửu!

Quay trở lại vấn đề, sau khi được làm giảm nỗi lo thì anh cũng đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên của đôi giày. Cả hấn và anh đang ngược lên cha sứ thì bỗng dừng quay lại đằng sau, à mà không riêng cả hai mà là tất cả mới đúng.

"Dương!"- hấn mở miệng gọi nhẹ tên nó đủ để mình nghe khi thấy hình ảnh người con gái đã chịu chấp nhận yêu hấn- một tên lạnh lùng, ít nói, khó ưa. Thật sự hấn rất muốn cảm ơn nó nhưng không đơn giản nói bằng lời mà thay vào đó hấn sẽ dành tất cả thời gian ở bên và giúp nó trở nên hạnh phúc nhất.

"Nguyễn Khánh, làm vợ anh nhé!"- hấn thì không sao nhưng riêng anh thì có gì đó là hơi quá lớn thì phải, muốn làm chồng người ta cỡ vậy cơ à! Mặc dù, nhỏ vẫn đang đứng sau nó nhưng anh biết dù nhỏ có mang bộ đồ nào thì nhỏ mãi là nhỏ và là tình yêu bé nhỏ trong trái tim anh cất giữ.

"Đồng ý đi! Ảnh đợi mày lâu lắm rồi đấy!"- nó mỉm cười quay lại rồi ghé vào tai Khánh nói nhỏ, nhường hình ảnh lại cho nhỏ để mọi người chiêm ngưỡng kiệt tác chứ^^.

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!"- mọi người sững sốt vì bộ váy cưới độc nhất vô nhị làm theo style công sở này. Nhưng nhìn lại vẫn phải cảm thán một câu đẹp thật. Đâu thể quên hiện tại, mọi người cùng nhau hô vang lên vọng khắp nhà thờ. Giờ đây cha sứ hết việc rồi! Nhường sân khấu lại cho cặp uyên ương này tự túc hết thôi!

"Đồng ý nhé em!"- không đợi câu trả lời từ xa nữa mà tự khi nào anh đã đứng ngay trước cúi đầu xuống nhìn nhỏ. Mà đầu phải cúi, ngẩng mới đứng hiện giờ anh đang trong cảnh chân quỳ chân gập ngay dưới mắt nhỏ là hình ảnh cặp nhẫn bạc khắc tên cả hai bằng những đường nét nghệ thuật.

"Em đồng ý! Đeo giúp em đi chứ!"- như phản ứng của nhiều bộ là nước mắt cô dâu rơi là chã vì hạnh phúc cơ mà sao cô dâu trong trường hợp này quái vậy. Thấy nhẫn đẹp mà quên luôn cả người chồng trước mặt mình với mọi người ở đây đang há miệng nhìn nhỏ.

"Trời, sao đáng yêu vậy?"- 1 người dự lễ thành hôn của cả hai bỗng lên tiếng .

"Đúng đó, cô dâu mà giống búp bê quá"- người 2

"Giống đứa trẻ quá!"- người 3 cũng bình luận theo

.....__ vân vân và .....mây mây.....

Nhà thờ bỗng rôm rả cả căn phòng rộng nhưng không có gì có thể tác động đến cặp vợ chồng này.

"Lấy tên anh nha!"- anh mỉm cười vì độ đáng yêu của nhỏ rồi đeo chiếc nhẫn tên "Thiên" vô tay nhỏ và ngược lại nhỏ cũng đeo lại cho anh chiếc còn lại.

Tất cả mọi người vỗ tay và ba mẹ hai bên cũng không khác gì là mấy, vui vẻ nói chuyện với nhau nhưng riêng bà mẹ nào đó thì đang đặt dấu hỏi chấm to đùng trên đỉnh đầu.

"Bộ váy mẹ làm đâu phải vậy?"- mẹ nó ghé vào tai đứa con gái đứng cạnh mình mà nói nhỏ, và bên cạnh nó cũng chính là hấn.

"Con cũng không nhớ nữa!"- nó giả bộ ngu bên cạnh mẹ mình, kiệt tác của nó còn chối ai. Mẹ nó để ý, vật liệu vẫn vậy nhưng vị trí đặt có lẽ là khác hoàn toàn ngoại trừ cái áo chính kia.

"Bộ mẹ không nhớ Dương là đứa con gái của nhà thiết kế nổi tiếng à!"- hấn nhìn thấy hình ảnh ngốc nghếch giả ngu của nó không nhin nổi mà nhếch mép cười nhẹ xoa xoa cái đầu nó. Làm sao qua được con mắt hấn!

"Oh, thì ra hai đứa làm hỏng chiếc áo mẹ đã tốn thời gian tự tay mình làm, nhưng không sao bộ con làm đẹp lắm! Mà hai đứa định tính khi nào đây! Ba mẹ muốn có cháu bông rồi!"- mẹ nó cảm thán về đẹp của tác phẩm con gái mình làm thì thấy hình ảnh thân mật của cặp nào đó thì cười gian trên ghẹo hai đứa. Thật ra ba mẹ nó đã nhận hấn làm con từ lâu rồi nên đối với hấn như người một nhà vậy!

"Mẹ thì..."- chưa kịp nói hết câu thì đã bị thân thể to xác nào ôm vào lòng mà bịt miệng không cho nó nói gì thêm.

"Con sẽ giúp ba mẹ sớm có cháu bông thôi!"- hần cười tươi roi rói nhìn người mẹ thứ hai của mình với ánh mắt đầy kiêu hãnh và chứa đựng cả sự tin tưởng.

"Trời trời, thanh niên trai tráng có khác. Con còn mạnh mẽ hơn ta ngày trước rồi đấy!"- ba hần từ đâu xuất hiện cười hùa vào cuộc trò chuyện sau khi nghe thấy câu này của con trai quý tử của mình.

"Tụi nó lớn cả rồi, tụi mình thua xa ông à!"- ba nó cũng nhảy vô luôn, phải rồi tất cả đã có nếp nhăn của tuổi già rồi. Tiếc chưa có cháu bông bé thôi!

Tất cả mọi người chen vô thay phiên nhau nói làm một tên thì vẫn cười gian nhìn xuống một kẻ thì ngượng chín mặt không biết nói gì hơn. Nhưng trông nó bây giờ thật dễ thương làm sao!

Với cặp đôi này thì vậy đó, còn bên cặp kia sau khi đeo nhẫn cho nhau thì đã được mọi người reo hò vô tay nồng nhiệt.

"Hôn đi "- một kẻ nào đó đã kêu lớn lên và không ai khác chính là cái tên đồng nghiệp hay cũng được gọi là đối tác với anh, hai người cũng khá thân thiết hay trợ giúp nhau trên thương trường.

"Đúng đó, hôn đi...hôn đi!"- cái tên trời đánh, giờ làm cả đám hỗn độn hơn rồi! Tất cả mọi người nghe thấy vậy cũng thi nhau cổ vũ, bộ thích xem cảnh lãng mạn này lắm à! Xem phim chưa đủ sao?

Anh nhìn xuống nhỏ, thân hình bé nhỏ mà tưởng chừng anh có thể bao trọn nay lập tức. Anh không muốn gượng ép nhỏ mà anh muốn nhỏ được tự do được mãi mãi là chính mình. Thấy được ai đó đang nhìn mình thì nhỏ cũng ngẩng đầu lên với đôi má ửng hồng từ khi nào, thật đáng yêu mà.

"Um!"- nhỏ gật nhẹ đầu rồi ngẩng đầu lên và nhắm mắt lại. Ngại lắm chứ bộ, đây là lần đầu tiên làm vậy ở chốn đông người đấy.

"Anh yêu em!"- Anh tiến gần ghé sát vào tai nhỏ phả vào một hơi thở nóng nhưng nó thật là ấm áp khi có câu nói đó.

Anh trao nhỏ một nụ hôn nhẹ kéo dài và kèm theo đó là tràng pháo tay của mọi người. Một ngày thật ý nghĩa mà!!

-----+++++++-----++++-----+++++

Một cặp đã thành rồi, liệu nó và hần sẽ như thế nào ^^ tất cả mình sẽ diễn bày có lẽ là trong chương sau và cũng là chương cuối cùng của ngoại truyện.

Nói vậy thôi chứ vẫn mong m.n tiếp tục ủng hộ mình nha!!! Iu m.n nhiều ♥♥

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ngoại Truyện 3: Nếu Em Là Venus ?...

Sau một ngày đám cưới đầy màu hồng của tất cả mọi người diễn ra suôn sẻ và nhất là cặp thành vợ thành chồng hạnh phúc nào đó. Cả anh và nhỏ đã dành cho nhau đi tuần trăng mật 1 tháng trời và việc làm trong công ty đã nhường hết cho hần, quả là một người anh trai tốt nhất địa cầu mà $\pi.\pi$

Nói đi cũng phải nói lại nó cũng đã giúp hần rất nhiều trong việc kí kết hợp đồng với đối tác. Nó không hiểu về mấy chuyện công ty công sở này là mấy

nhưng bù lại nó có khả năng thuyết phục và trình độ giao tiếp rất chuyên môn nên giúp được khá nhiều việc. Ngành nghề của nó có thể nói là tự do vô đối không xác định vào một việc một việc nào cả. Hôm thì thiết kế giúp mẹ nó, có hôm nào buồn chán thì đi vào phòng thí nghiệm ba nó chơi rồi thử pha chế thuốc. Còn hiện giờ đây lại đi giúp hân trong công ty, haizz chính xác thì nó vẫn có khả năng để kiếm tiền nhưng lại đi ăn bám ba mẹ nó từ bấy lâu.

Thôi vào chuyện luôn, hôm nay là buổi làm việc mệt mỏi nhất trong tháng này. Vì chuẩn bị bữa tiệc cho giới thượng lưu ngày hôm sau thì nó và hân hôm nay phải làm việc đến gần 1h sáng mới được nghỉ ngơi. Nó thì xin phép ba mẹ không về được còn hân thì loay quanh với đồng hồ sơ chất cao như núi. Hiện giờ thì cả nó và hân đang cùng ở một nơi, chính xác là trong phòng làm việc của hân. Thật sự thì nó cũng khá rộng so với chí tưởng tượng của nó khi tìm hiểu kĩ lưỡng về cách thiết kế nơi đây. Phòng bên ngoài được trang trí cũng như mấy căn phòng làm việc bình thường thôi nhưng khi mở cánh cửa nào đó thì bất ngờ khi sau cánh cửa lại là một cái thang máy di chuyển từ phòng làm việc lên căn phòng nghỉ ngơi và là nơi cao nhất có thể nhìn ra sân thượng.

"Bộ đây là lần đầu em đi à mà há hốc miệng thế kia ?"- sau khi cả hai dừng công việc thì hân dẫn nó lên đây để nghỉ ngơi, giải tỏa stress thì đôi mắt nó không ngừng chớp mắt rồi. Bộ bất ngờ với cách thiết kế như vậy lắm sao? Nó cũng là nhà thiết kế tài ba mà sao về mặt thẩm phục thế này! Haizz.

"Tất nhiên rồi, yêu nhau 7 năm nay mà bây giờ em mới biết cái công trình kiến trúc công ty này thật là nguy hiểm mà. Phải chăng người vẽ ra bản thiết kế này là một đắc lão cao nhân nào đây?"- nó lắc đầu rồi lại gật đầu suy nghĩ, người này chắc dày dặn kinh nghiệm già mà giỏi, người ta luôn có câu gừng càng già càng cay mà. Đầu nó giờ như đang trên mây với trí tưởng tượng phong phú rồi!

"Đúng rồi ! Đắc lão cao nhân đang đứng cạnh bà luôn nè !" - thấy bị chê hay cố tình khen đều nữa. Biết rõ là giới thiết bị công nghệ công ty không được phép bị rò rỉ ra bên ngoài thì làm sao hân có thể tin tưởng được người khác mà cho họ làm công việc này chứ!

"Woa, giỏi thế cơ! Huy Nhật nhà ta trưởng thành và dậy thì thành công rồi, hahaha!"- nó cười lớn với câu nói mang ý trêu chọc hân mà không biết rằng ranh giới cõi âm đang cận kề bên cạnh nó.

Ai nói tình yêu là phải lãng mạn ?

Ai nói tình yêu là phải trong sáng ?

Ai nói là ghét nhau mới được cãi nhau ?

Liệu thật sự đó mới là tình yêu chăng ?

Đối với tụi nó....

Tình yêu phải có sự hài hước,

Tình yêu phải gắn với nụ cười

Và để điều đó xảy ra thì ....

Tình yêu phải có sự lầy lội :)

"Vậy để tôi cho em thấy tôi đã trưởng thành như thế nào !" - hân nhếch mép với nụ cười đầy man rợn khiến nó bỗng dưng im bặt mà không dám cười thêm câu nào nữa. Ấy da, biết sợ rồi à !

"Tha lỗi cho em đi mà, nha!"- nó nũng nịu chu cái mỏ lên trông rất đáng yêu khiến khuôn mặt ai đó cũng trở nên sóng yên biển lặng trở lại nhưng chưa kịp được bao lâu thì lại quay về như cũ bởi câu nói khiến hân dường như còn nghi ngút khói trên đỉnh đầu hơn trước.

"Đức thánh chúa trời sẽ cứu rỗi tâm hồn tội lỗi của con !" - nó lép vế câu sau mà khiến mặt hân đen thui hơn than. Khuôn mặt thì tỉnh bơ, đôi mắt thì chớp chớp vô tội mà nói câu đó không cảm thấy tội lỗi hay sao. Thật sự ai mới là kẻ phải cứu rỗi ngay lúc này chứ ? Nó đúng hơn trong trường hợp này đây.

"Này thì Hội Đức Thánh Chúa Trời !" - hân gấn từng chữ rồi nhanh như cắt hân vác cả thân thể cao kém hân cái đầu lên một cách gọn lẹ.

Căn phòng rộng tuy không tráng lệ nhưng cũng đủ để chứa bàn uống nước, ghế sofa với chiếc giường ga trắng mịn màng để nhắm mắt nghỉ ngơi nữa chứ. Còn không thể thiếu căn phòng để sinh hoạt đâu. Bên ngoài sảnh chính là nơi đẹp nhất có thể nhìn lên bầu trời mà ngắm những thứ diễn ra trên đó. Thật đẹp !

Hân nhắc bỗng ôm nó lên bờ vai rộng mà không thương tiếc quăng nó xuống chiếc giường êm ái này. Tưởng rằng sẽ bị hân nghiền ra hàng trăm mảnh nhưng không phải như vậy. Sau khi tiếp nệm một cách không bình thường thì hân để lại câu nói rồi vào phòng sinh hoạt có lẽ là tắm.

"Ồ yên đó rồi sẽ đến lượt em sau !" - dứt câu hân đi luôn để mặc nó chưa kịp ú ớ câu nào mà đã phải bơ vơ giữa một không gian rộng lớn.

Nó không biết làm nên đi dạo quanh và kết quả dừng lại ở ngoài sảnh, tự thả mình vào những cơn gió, mái tóc được thả buông mà bay phấp phới. Đang ngắm nhìn xung quanh bỗng nó để ý bên góc có cái gì đó, nó cũng khá là bị so với những đồ vật bình thường và cái tính tò mò của nó cũng bộc phát. Tự tay kéo vật màu đen lớn đó ra bên ngoài và nó bất ngờ mà không nói nên lời.

"Trời ơi! Là kính thiên văn đây mà. Ôi tao yêu mày mất rồi !" - sở thích của nó là ngắm những vì sao trên bầu trời và đôi lúc muốn tìm hiểu trong không

gian và thiên hà có và tồn tại những điều gì mà con người chưa biết. Và nó cũng ao ước của một cái kính với cự li xa như vậy! Không ngờ hân cùng sở thích với nó. Cái này mới khai thác được ^^

Vậy là kết quả nó loay hoay với cái kính đó suốt và ngắm bầu trời sao từ nãy đến giờ, cũng bởi vì mới có 1-2h sáng nên bầu trời vẫn tối và vẫn còn ngôi sao để cho nó ngắm.

Đang mãi mê ngắm nhìn đắm đuối như con cá chuối thì bỗng từ đằng sau có ai đang bao bọc lấy nó, không phản xạ hay giật mình bởi nó biết trong phòng chỉ có đúng hai đứa mà thôi.

"Hãy để như vậy một chút thôi!"- hân trong trạng thái ở trần và tự che thân mình bằng chiếc quần đùi rộng, mái tóc ướt nhẹ ôm lấy khuôn mặt anh tuấn với làn da trắng lại càng thêm đẹp. Ôi đẹp hết phần của nó !

Nghe vậy, nó cũng giữ yên như lời hân mặc cho những giọt nước đang rơi xuống khiến đầu nó ướt theo vì sao vì giờ cảm của hân đang dựa trên đầu nó chứ sao ^^ Tội cho kẻ lùn quá mà !

"Nếu em là Venus ?"- bỗng dưng tiếng nói nó phát lên với tên một ngôi sao hay cũng là một hành tinh trong hệ mặt trời. Venus là vị thần tượng trưng cho tình yêu và sắc đẹp. Nó muốn được như cái tên của vị thần đó và giọng nó cất lên như lời thách thức hân đáp trả về thiên văn.

"Anh nguyện làm Saturn, bảo vệ và che chở được cho em!"- hân cũng không thua kém gì, Saturn là hành tinh lớn thứ 2 trong thái dương hệ đấy. Nó đủ lớn để bao bọc cả một Venus nhỏ bé này.

"Vậy nếu em làm Trái đất thì sao ?"- nó hiểu được ý hân nên hỏi câu này xem còn cái gì để phản bác lại nữa không, hết rồi nha.

"Vậy chắc anh là Kepler rồi!"- hân nói mà mặt tỉnh bơ khiến nó hơi khó hiểu một phần nó cũng không biết Kepler có phải hành tinh không nữa hay là hân chém cũng nên.

"Kepler là gì ?"- nó rời khỏi ống kính mà ngẩng đầu lên hỏi hân với đôi mắt to tròn, ngây ngô hỏi.

"Là một hành tinh mới tìm thấy đó, nó được coi là một Trái Đất thứ 2 đấy. Ngốc à !"- hân cốc yêu vào trán nó rồi giải thích, thật ra môn thiên văn là sở thích của nó mà hân học theo nhưng không ngờ chính nó lại không biết bằng hân. Thật tội lỗi cho sở thích mà !

"Oh, giờ mới biết! Vậy chòm sao sáng nhất kia là gì ?"- nó gật đầu hiểu ý rồi lại nhìn vào ống kính ngắm tiếp trên bầu trời đầy sao rồi chỉ tay về phía nào đó mà hỏi hân.

"Là chòm sao Thiên Lang đó !"- hân theo hướng tay chỉ của nó mà trả lời. Thật sự bầu trời quá rộng lớn chúng ta khó mà biết hết được và nắm bắt được nhưng hân đã nắm bắt được bầu trời đó khi đã có nó ở đây.

Vậy là xuyên suốt đêm cả hai ngắm sao tới sáng luôn rồi mới đi ngủ chuẩn để chuẩn bị bữa tiệc tối nay nữa. Lại một ngày đầy một trời qua và một ngày mới bắt đầu với câu chuyện mới với trang sách mới.

Trích dẫn lời thơ :

"Nếu em là Venus

Anh xin làm Saturn"

Để có thể bảo vệ và chăm sóc cho em !

Anh sẽ làm một tấm khiên lớn để che chở em !

Thiên thần tình yêu của anh !

"Nếu em làm The Earth

Anh sẽ làm Kepler "

Em là một hành tinh xanh !

Anh xin làm người bạn đồng hành cùng em !

Để anh và em có thể cùng nhau đi hết quãng đường đời còn lại !

_____ CÒN TIẾP _____

Konichiwa m.n ! Cuối cùng mình cũng đã quay lại với một chương mới . Bởi cũng đang mùa thi nên khi xử gần xong các môn mình mới có thời gian rảnh. Thông báo chuyện còn chương tiếp nhé và mong m.n ủng hộ và theo dõi những chương chuyện tiếp theo của mình ^^

C.on m.n đã chờ và đón đọc những mẫu chương chuyện ngắn này!

Chúc những ai chưa thi thì có một tinh thần tốt để chiến đấu vượt ải thành công nha còn ai thi rồi chúc m.n đạt được kết quả cao trong các môn nha !! Iu m.n nhiều ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mây ! Mây Tin Không ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện 4: Người Yêu Là Người Yêu Chứ Không Phải Người Yêu !!

Mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi mà cặp đôi nào đó vẫn đang ôm nhau trên giường mà nằm ngủ một cách ngon lành. Nhưng không lâu sau do ánh sáng chiếu vào phòng khiến khuôn mặt điển trai khẽ động, đôi mắt nhắm khòic lại một chút rồi lại dần ra. Cái mệt mỏi đã đánh chết cái chăm chỉ của bản thân, hấn lại đi sâu vào giấc ngủ tiếp.

" Rầm"- trời đánh tránh lúc ngủ chứ. Đứa nào bắt ôn mất dạy mà gây ra tiếng động này, nhưng cái đó không quan trọng bằng hoàn cảnh hiện tại của hấn. Dáng người cao lớn như bất động đo ván trên nền đá hoa mắt lạnh.

" Chết tiệt, cái lưng của tôi!"- hấn đau đến tê liệt luôn cái lưng, ê ẩm cả thân mình. Khó khăn mở mắt ra xem kẻ nào dám phá hỏng giấc ngủ ngon của hấn.

Lấy tay xoa xoa cái lưng cho bớt nhức, mắt đảo xung quanh thì không thấy ai. Giờ mới nhớ lại là hấn đang trong căn phòng mà người ngoài khó có thể vào.

" Chết đi, tên bịp bợm!"- âm thanh trầm bổng không lớn cũng không bé khiến hấn chú ý đến và không ai trong phòng ngoài nó.

Hấn đứng dậy mà nhìn kĩ thù phạm với khuôn mặt lạnh tanh, người không cảm xúc như hấn thì biết gì là bất ngờ hay sợ hãi. Đúng là một khúc gỗ mà! Nhưng nói gì thì nói hấn cũng phải có chút rung động con tim khi bắt gặp cái cảnh nó mang trên mình mỗi chiếc áo somi trắng của hấn dài ngang đùi thôi. Nhớ lại thì phòng hấn thì chỉ có đồ đạc của hấn thôi làm gì có của nó đâu chứ, hôm qua vì bản cùng trời đêm đã muộn rồi nên hấn để nó thả rông như vậy =. =]]

Thân hình gọi cảm được che lấp bởi chiếc vải màu trắng kia nhưng cũng có thể dễ dàng để hấn nhìn thấy được qua lớp áo. Đã mang đồ khiến người khác nhìn vô cảm thấy xấu hổ rồi mà giờ đây nó lại nằm ngủ theo kiểu hai tay thì dang rộng và chân cũng vậy. Sau khi đập hấn bay xuống đất thì chân đồng thời co lại và đặt xuống vị trí sao cho thoải mái nhất.

" Bịp bợm cơ đấy!"- hấn quyết định kiểm chế lại bản thân mà bắt đầu đến nhẹ nhàng gọi nó. Nở nụ cười nhẹ nhàng nhưng vẫn ẩn sâu nó là nụ cười của một kẻ âm tặc ^, ^

" Vợ ơi dậy đi nào, mặt trời sắp lặn rồi !" - hấn ngồi xuống nhẹ nhàng lay người nó dậy, bắt đầu từ khi nào mà hấn trở nên dịu dàng đến như vậy? Có ma mới biết được !

" Uhm, không dậy đâu! Ngủ tiếp đi!"- nó nheo mắt lại nhưng không chịu mở, lười biếng nó vờ được gì ôm đó và kết quả nó đã ôm lấy cánh tay hấn mà kéo mà ôm.

" Em vô tình đừng bắt anh vô nghĩa nhá cưng !" - lần này thì không xong rồi, cả người không mặc đồ nội y ở đó mà cả cầ lên tay hấn.

Dứt lời hần nhìn nó với cặp mắt như một con hổ bị bỏ đói lâu ngày trong khi nó vẫn không biết mình đang trong tình huống nguy hiểm.

Không nhanh không chậm hần đã tiến dần khuôn mặt mình lại gần khuôn mặt nó mà trao cho nó một nụ hôn nóng bỏng. Nụ hôn kéo dài đã lấy đi hết bầu không khí của nó, nó đang trong thế bị động, đầu lưỡi của hần nhanh chóng đã tìm được đối phương kia mà quây phá trong khoang miệng nó.

"Um!"- nó nghệt thờ, đôi mắt tím buồn mờ to tròn lúc nào không hay nhưng đập vào mắt nó lại là khuôn mặt mà nó đã trao trọn cả con tim mình gửi đến hần. Đôi mắt như đang muốn hỏi điều gì đó nhưng không thể.

Hần nhếch mí mắt mà đáp trả câu trả lời của nó, không quan tâm đến cảm xúc đối phương ra sao. Nó đã khiêu khích hần thì hần phải đáp trả thôi. Đến khi đôi mắt nó dần dần nhắm vì thiếu oxi thì hần mới quyết định buông tha nhưng không dừng tại đó. Bàn tay hư hồng đã luồn tay vào trong áo nó lúc nào không hay, xoa nắn bầu ngực căng tròn của nó. Không để cho nó nghỉ ngơi lâu hần cướp lấy đi nguồn khí của nó.

Nó không chịu được nữa mà tự dùng lực tay còn lại của mình mà cố gắng đẩy hần ra khỏi thân thể nó. Nhưng kết quả chỉ dứt được cái khuôn mặt thôi còn thân thể đã bị hần chiếm đóng bao chặt rồi.

"B...ộ a...nh định .....giết...ng...ười à !" - nó thờ dốc, bây giờ nó không còn để ý những gì hần đang làm nữa mà chỉ biết hít thở không khí thôi.

"Cho tôi đến gần bên em hơn nha !" - hần ghé sát vào tai nó mà nói nhỏ, không để nó kịp trả lời thì nó đã đặt lên cổ nó một nụ hôn rồi trượt dài xuống bên dưới, chỗ nào hần đi qua đều để lại những vết hần đỏ trên người nó.

"Um!" - nó không nói gì chỉ cúi mặt xuống xấu hổ rồi gật đầu nhẹ. Nó yêu hần! Nó yêu đến tận xương tủy, nó nguyện trao tất cả của bản thân cho hần.

Hần cũng vậy, hần phải cảm ơn ông trời đã tặng hần một người yêu thương hần, một người vợ tốt và một người bạn đời tốt nhất với hần. Và cũng cảm ơn nó đã cho hần nhiều cảm xúc hơn trước kia. Nhờ nó đã tạo nên hần của bây giờ! Nhờ nó đã giúp hần thoát được cái gọi là lạnh lẽo! Tất cả là nhờ có nó mà cuộc sống hần trở nên đẹp đẽ hơn, ý nghĩa hơn !

Và chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, tình cảm cả hai dành cho nhau được thể hiện hết tất cả trong khoảnh khắc này, khoảnh khắc mà cả hai hòa vào làm một.

Con tim đập chung một nhịp !

Cùng chung một cảm xúc !

Rồi sẽ về chung một mái nhà !

Chung một hạnh phúc,

Và chung một gia đình !

Căn phòng giờ đây đã chứa những tiếng hoan ái đầy ma mị của cả hai người. Trong lúc này, tại một nơi nào đó. Cũng là một cặp vợ chồng son vừa mới cưới. Họ đang chạy đôn chạy đáo, bận việc. Ai có thể ngờ rằng họ lại là anh và nhỏ cơ chứ. Họ đang đi tuần trăng mật cơ mà sao lại có mặt ở đây để chuẩn bị bữa tiệc hôm nay.

"Con mẹ nó, chú dám để anh bận bịu về công việc của chú như vậy. Rồi anh phải trả gấp đôi!" - anh khuôn mặt cau có với đồng hồ độn nơi đây, người thì trang trí, người thì chỉ đạo, đến cả nhỏ cũng phải góp một phần sức lao động để cố gắng tạo ra bữa tiệc tốt nhất.

"Thôi anh, để họ nghỉ ngơi đi. Tối nay cả hai người họ là nhân vật chính của bữa tiệc đấy!" - nhỏ không than vãn gì mà chỉ cười hạnh phúc, nhỏ vui cho bản thân và cũng vui cho nó.

"Chỉ có em nghỉ đến chúng nó thôi, quả là vợ iu của Hoàng Thiên này !" - anh cười dịu dàng xoa đầu nhỏ với chứa chan niềm hạnh phúc, đúng là vợ hiền, vợ yêu mà !

Thời gian rồi cũng trôi qua mau, công việc thì đã xong mà người chưa thấy tăm hơi đâu. Tiệc đã mở mà nhân vật chính chưa đến.

Anh cau có mà nhìn cái điện thoại gọi hần từ nãy đến giờ rồi mà chưa thấy bắt máy. Quyết định gọi cuộc cuối, đầu dây bên kia vẫn đang tút tút reo chuông còn bên này nhỏ hy vọng sẽ được.

"Alo....!" - quả nhiên là được, tiếng ngà ngà ngái ngái của ai đó đã truyền qua đầu dây.

"Giờ vẫn còn ngủ được à thằng kia, chú mày có muốn lấy vợ không thì nói với anh một câu!" - anh đoán ra là đang ngủ và xỏ một tràng, trên mình mặc chiếc vest đen mà cũng phải xộc xệch đi vì bị nhỏ nắm đến nhàu nát.

"À .... QUÊN MẮT !" - sau câu nói này là tiếng tút tút tắt đi của đầu dây bên kia và kết quả anh và nhỏ không nói được câu gì thêm.

Nhỏ hôm nay mặc chiếc đầm trắng dài gần chạm đầu gối theo phong cách công chúa nhưng cũng rất giản dị với khuôn mặt chỉ điểm son nhẹ màu hồng cam thôi còn không trang điểm vì khuôn mặt nhỏ cũng đủ nổi trội trong đám đông rồi. Cả hai cứ chờ và cứ ngóng, kết quả gần 1 tiếng sau cả nó và hần đã có mặt. Hần thì đã biết trước vụ việc thì không sao nhưng tội nhất là nó, bị hần làm cho không đi được mà vẫn bị kéo đi. Mặc dù trong đầu nó luôn

có câu hỏi bữa tiệc này quan trọng lắm à ?

Hắn hôm nay lấy keo vuốt ngược tóc để lộ khuôn mặt điển trai cho bàn dân thiên hạ biết được và diện trên mình chiếc áo somi trắng thường ngày nhưng có phần chỉnh tề hơn mọi ngày, quần âu với đôi giày thể thao đen tạo nên một phong cách trẻ trung và nổi bật trong đám thượng lưu ngày hôm nay. Nó cũng vậy, cũng khoác lên mình chiếc áo loại vải cotton màu đen kẻ sọc trắng ở giữa, và chính yết hầu có một bông cài bên dưới là đường vải gọn hai bên. Kèm theo đó là quần váy đen đồng màu có hai lớp và độ dài khác nhau nhưng cũng chỉ dài quá đùi, cũng là đôi dây thể thao nhưng lại là màu trắng. Đồng thời nó được hấn lấy một chiếc áo somi tối màu khác cột qua hông nó. Hôm nay mái tóc dài đen của nó được cột chéo bằng chiếc ruy băng màu xanh sẫm và có hai viên ngọc chân châu màu đen và trắng trông năng động và cũng rất đáng yêu. Có lẽ cả hai tự trang điểm ở nhà mà tới đây. Nó cũng chỉ kịp thoa thêm ít phấn để che đi những vết tích cần che •• trên môi cũng điểm hồng với loại son màu hồng cam tươi mát.

"Đúng là đôi bạn trẻ năng động mà !" - nhỏ nhìn qua một lượt cũng phải cảm thán, ý tưởng không tồi mà. Muốn nổi bật thì phải khác người quả không sai.

"Thôi thôi, đến giờ rồi đi thôi, không còn thời gian đâu !" - anh nhìn cả hai từ nãy há hốc miệng với cái đám này nhưng cũng không quên việc chính mà giục cả hai vào.

Nói rồi anh và nhỏ vào trước để cả hai chuẩn bị, hấn nhìn nó và nó nhìn hấn với khuôn mặt nhăn nhó.

"Còn đâu ?" - hấn hỏi han nó, khuôn mặt lạnh tanh nhưng thực chất trong lòng lo lắng lắm.

"• gât • gât" - nó chỉ biết gât đầu cắn răng, hai chân khép lại. Đau lắm chứ đâu có đùa, hôm nay nó còn khóc luôn đấy chứ.

"Được rồi, cùng vô nhé " - hấn nhìn nó một lượt, dứt lời hấn nhấc bổng nó lên theo đà nó ngã nhào vào lòng hấn và quán tính ôm cổ hấn kéo ngã mất.

"Á... Bộ anh tính hại em nữa à !" - nó ôm cổ hấn nhìn với con mắt giết người. Hại nó bán liệt nửa người thì thôi đi lại bắt nó đi đến bữa tiệc này để ăn hành thêm à.

Hấn không nói gì chỉ cao ngạo bế nó vào trong đại sảnh và mọi người đều há hốc miệng, đi lễ cưới mà cứ như đi du lịch ý nhỉ. Nhưng không sao tất cả đều lấy lại tinh thần mà vỗ tay trào mừng °.° Họ vỗ tay lớn vì thấy cảnh chú rể bế cô dâu chứ không có gì. Họ lạ ở chỗ, bố mẹ còn chưa chia tay con dâu hay gì mà chú rể đã có mặt cùng cô dâu rồi cơ đấy. Lại! Quá là lạ !

"Hai đứa thật là, đám cưới của cả hai mà cũng có nhiều ý tưởng !" - hấn bế nó đến khi cả hai dừng chân trước mắt ba mẹ hai bên thì mới buông xuống.

"Đám cưới ai ạ ?" - nó đặt đầu hỏi to đùng, nó có quen ai cưới vào hôm nay đâu. Mà lại tất cả hai nhà đều có mặt đủ nữa chứ.

"Ngốc, anh sẽ bắt em về làm vợ kẻ từ hôm nay đấy !" - hấn cốc yêu vào đầu nó rồi di chuyển xuống cánh tay nó và cầm lên đặt lên ngón tay nó là chiếc nhẫn khắc tên cả hai, rất nhỏ thôi nhưng cũng đủ để nhìn thấy những đường nét đẹp của chiếc nhẫn bạc.

"Ngốc à, anh sẽ yêu em đến trọn đời !" - ở đâu trong chỗ này lại phát ra tiếng nói na ná câu nói của hấn và nó phiến bản tốt hơn đây sao. Ai ? Ai vậy ? Giọng nói này với nó rất quen nha !

"Lâu rồi không gặp, người tôi yêu !" - khuôn mặt anh tuấn với màu tóc vàng lai, đôi mắt xanh như chứa đựng cả bầu trời nhìn nó. Quả thật lâu lắm rồi không gặp lại à ! Bắt đầu lên đại học Phong phải ra nước ngoài để học theo ý ba mẹ rồi nhưng cũng một phần vì cô gái nào đó.

"Um, đúng rồi. Đạo này người yêu sao rồi ? Khỏe không? " - nó cười híp mắt tiến đến trước mắt cậu mà hỏi, người bạn tuổi thơ ở đây rồi, tất cả đang ở đây! Chính câu nói của cậu khiến nó không còn quan tâm hôm nay chính là đám cưới của mình nữa mới hay. Đối với nó, hôm nay như là buổi xum họp gia đình vậy.

"Người yêu, hử?" - hấn cũng đi theo nó mà chau mày khi cả hai nói vậy, người yêu với nhau thì hấn là cái khi khô gì trong chuyện tình này. Nó về sẽ biết tay, nhẫn đã đeo, người đã đính chính. Em mãi là của mình anh mà thôi !

"Tất nhiên là người yêu vẫn sức dai rồi !" - Phong chỉ biết cười, thật ra câu nói này mang theo hàm ý khác nhưng một khi đã ghen như hấn thì ai hiểu, có mình cô gái nào đó đứng bên cạnh hóng mà không hiểu cái mô tê gì hết ! Bởi vì sao ? Rất đơn giản cô không biết tiếng việt !

Đó là một cô gái với mái tóc ngắn hồng nhạt, đôi mắt xanh rêu to tròn nhìn như con búp bê vậy khi thân hình thì lùn lùn bầu bĩnh ^^ Hôm nay cô mang trên mình bộ váy xòe hồng nhạt, đôi giày cao cổ trắng tôn lên phần nào cá tính.

Hấn thấy cô đang đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì nghĩ ra được ý tưởng gì đó. Được rồi, em troll tôi sẽ troll lại em.

"Can you make girlfriend of me ?" - hấn tiến lại gần lịch thiệp chìa tay trước mặt cô gái đó theo phong cách châu Âu mà hỏi.

"Woa, cool boy !" - cô tròn xoe mắt ngắm trai đẹp, bất ngờ lắm chứ. Được làm người yêu hấn thì hấn hạnh quá còn gì.

"Không, Rally cô ấy là người yêu tôi rồi !" - Phong nhếch mép cười cười khi ai kia đang nhìn hấn với đôi mắt có chút buồn buồn. Thật ra cả cậu và nó đâu có ý gì đâu ! Nó đang hỏi người yêu Phong có khỏe không thôi mà ! Haizz ! Đúng là ghen đến chất xám không có mà xài nữa mà !

Giờ đây mỗi người một việc, khách mời biết hấn bá đạo như thế nào rồi nên không dám chiêm lời hay gì vô. Thôi thì việc ai nấy lo đi, ba mẹ hai bên cũng hiểu ra vấn đề, thật ra ba mẹ nó biết cậu và nó hay trêu đùa nhau nhưng ngụ ý là lên người khác rồi chứ nhưng thôi, có tuổi rồi, giải thích làm gì nữa.

Mặc chúng nó đi !

Quay lại về phía hắn và nó, hắn thì chờ người suy nghĩ lại những câu nói nó và cậu đã giao tiếp rồi mới biết mình mới là người bị troll [=.]]] Quá muộn rồi. Quay lại nhìn nó thì nó ngoảnh đi chỗ khác. Hóa ra người yêu là người yêu của bạn chứ không phải là người yêu mình .Chết rồi làm vợ mới cưới giận rồi ! Kiểu này xong. Nhấn hắn còn chưa kịp để nó đeo mào.

" Vợ ơi, anh xin lỗi !" - hắn quay sang nói với nó, khuôn mặt méo xệch. Đứng trước nhiều người vậy hắn không dám nói lớn, chỉ dám nói đủ để những người xung quanh nghe thấy thôi.

" Nhấn của anh, em còn chưa đeo mào đâu. Nhớ lấy! Hứ !" - nói rồi nó quay mặt đi và ngoáy luôn. Giận hắn luôn không làm hòa nữa.

" Anh xin lỗi mà ! Em đừng làm vậy tội anh !" - lúc này đây cả hai không phải là đứa trưởng thành nữa rồi mà giờ chỉ còn là những đứa trẻ to đầu mà thôi. Nhưng cũng không ngờ người lạnh tanh như hắn cũng có một ngày chịu hạ mình vì một người con gái ư ? Thật khó tin !

" Hahahahaha " - tiếp về là tràng cười của những người xung quanh khi nghe thấy cuộc trò chuyện con nít này.

" Dương ơi, tổng cổ nó ra ngoài đường ngủ đi !" - ông anh trai yêu quý của hắn giờ đang giơ tay phát biểu một cách tàn nhẫn

" Đúng đúng !" - cậu với ba hắn đồng thanh, đó lại đến lượt ba, cha nào con nấy mà. Nói hộ không nói đi nói xấu con là tài ! Nhưng còn cậu lạc loài từ khi nào làm anh em vậy !

" Thôi, mày có quyền !" - nhỏ che miệng cười.

Tình yêu luôn có hòn dỗi !

Tình yêu gắn liền với nụ cười !

Tình yêu là sự kiểm chế của bản thân !

Tình yêu là thử thách với chính mình !

Tình yêu luôn tồn tại luật bù trừ !

Mình không có nhưng đối phương lại có !

Tình yêu không nên nóng nảy nhưng cũng đừng quá lạnh lùng !

Luôn giữ ở mức độ nửa chừng, vui vẻ, nhìn nhường nhau sẽ khiến đối phương cảm thấy thoải mái !

Trong tình yêu dạy ta tất cả những gì cuộc sống cần và đang cần !

Bạn đang đọc truyện *Tao Nói Yêu Mày ! Mày Tin Không ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.